



ВЕСТНИКЪТ на Реформацията

Година 88

Брой 1/2013





Слово на издателите

Шест човека били събрани от случая в мрак и лют студ. Всеки притежавал една дървена тояга – така разказва историята. Техният гаснещ огън се нуждаел от дърва. Първата жена задържала своята тояга, защото от лицата около огъня едното било черно. Следващият мъж, оглеждайки се, забелязал един, който не бил от неговата вяра, и не можел да се реши да даде своята тояга. Третият седял там в дрипи, дърпайки палтото си. Защо неговата тояга да служи за стопляне на мързеливите богати? Богаташът се облегал назад и мислил за богатството, което имал, и как да запази придобитото от лениви, инертни бедняци. В лицето на черния се виждала отмъстителност, докато огънят изгаснал, защото в своята тояга той виждал един шанс да го покаже на белите. Последният от тази изгубена група вършел нещо само за печалба. Той давал само на онези, които му дават. Така играел той играта. Стиснатите здраво във вдървените ръце тояги били знак за човешки грехове. Те умрели не от външния студ. Умрели от вътрешната си студенина.

В нашия свят е студено. В Своето пророчество за знаменията на времето за Неговото пришествие Христос каза: “Поради умножаването на беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее” (Матей 24:12). Вследствие всеобщата неправда любовта между хората изстива. Още в най-малката клетка на обществения живот, вътре в семейството, тази студенина се забелязва, защото никога не е имало толкова много бракоразводи, както в наше време. Родители нямат време за децата си и децата бягат от къщи, понеже не се чувстват разбрани у дома. Също и любовта към Бога изстива, така че резултатите са порочност, престъпност и война.

Студено е около нас. Много от нас се чувстват неразбрани и са самотни. Особено по-възрастни хора, които в общата напрегнатост на това модерно време, когато техниката се грижи за постоянни новости и изпреварва със своите постижения, те не могат да се ориентират така добре, чувстват се излишни. В някои случаи младите хора само чакат, докато им се препише имота на старите, за да ги изпратят след това в някой старчески дом, където за тях се грижат чужди хора, понеже близките им са ги изоставили, нямат време, а и сърце за тях. Трябва да се печелят пари, за да се посрещнат изискванията на модерния живот. В миналото не само децата принадлежаха към семейството, но и старите родители – бабите и дядовците. Но в днешно време около нас е студено.

Мъдрецът Соломон пише: “Белите коси са венец на слава” (Пр. 16:31). Нашите родители по-рано ни учеха да уважаваме по-възрастните хора, да им оказваме особено внимание, в автобуса или в трамвая да ставаме пред тях

и да им предложим собственото си място. Но днес младежта не е така възпитана. Пророчеството говори за поколението на нашето време: “А това да знаеш, че в последните дни ще настанат усилни времена, защото човеците ще бъдат себелюбиви, надменни, горделиви, хупители, непокорни на родителите, неблагодарни, нечестиви, без семейна обич, непримирими, клеветници, невъздържани, свирепи, неприатели на доброто” (2Тим. 3:1-4). Те живеят само за себе си и не питат за благо на другите.

Нелюбезната студенина се опитва да влезе през всички фуги и цепнатини и в църквата. Христос предсказа това. Във вестта до Ефеската църква четем: “Но имам това против тебе, че си оставил първата си любов” (Откр. 2:4). Да оставиш ревността си и първата си любов, знай, че Господ не е доволен от това ти състояние. Той иска да има един народ, който е горещ, а не “хладък” (Откр. 3:15-16). Нашето християнство трябва да е практическо, ние трябва да излъчваме топлина. Топлина в обноси, в говор и във всички действия на нашия живот. Или искаме ли ние първо да получим любов и топлина, преди да ги предадем на други? Сигурно това би било по-приятно. Но нашият Спасител пожъна заради Своята любов и за неизмеримата жертва само презрение и омраза. В планинската Си проповед Той каза: “Благославяйте тези, които ви кълнат, молете се за тези, които ви правят пакости” (Лука 6:28).

“От всички хора по света реформаторите трябва да са най-несебелюбивите, най-любезните и най-вежливите. Животът им трябва да открива истинската доброта на несебелюбиви дела.” СЕ 377

В нашите сърца трябва да гори пламъкът на Христовата ревност и божествена любов. Едно свидетелство казва относно това: “Когато Христовата религия най-много се презира, когато Неговият закон повече от всякога се не зачита, тогава нашата ревност трябва да бъде най-гореща, нашият кураж и устойчивост най-непоклатими. Да стоим в защита на истината и правдата, когато мнозина ни напускат, да се борим в битките на Господа, когато борците са малко – това ще бъде нашият изпит. През това време ние ще трябва да събираме топлина от студенината на другите, кураж от тяхното малодушие и непоклатима вяност от тяхната изневяра.” (ЕГУ, Биографични скици, 255-256)

Само християни с горещи сърца могат да осветлят и променят един студен и безсърдечен свят.

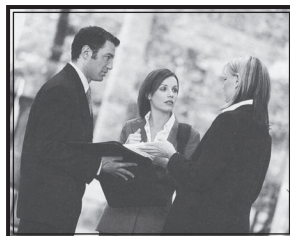
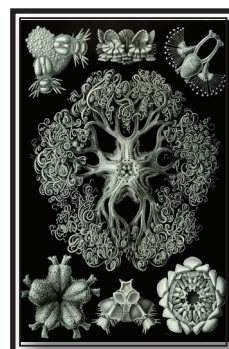
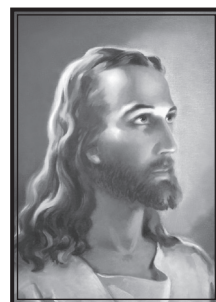
На всички наши читатели желаем крешко здраве, една по-гореща духовност. Божие пришествие, мир и благословение да ги придружават през новата 2013 година!



ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

1/2013

- 2** Слово на издателите
- 4** На път към отвъдната страна
- 6** Осмеляваш ли се да не Го обичаш?
- 8** Да се надяваш без да има причина за надежда
- 11** Изкуството на тихото чакане
- 14** Закон и благодат
- 17** Музиката бива различна
- Брак и семейство*
- 18** Как да разрешим конфликтите



- 20** Не се препъвайте

- Здраве*
- 23** Какви витамини не ви достигат

- 29** Писано е

- 30** Брилянтният Творец

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

орган на църквата
АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

ул. Св. св. Кирил и Методий №74 1202 гр. София
За кореспонденция: 1000 гр. София Пощ. кутия 1202
e-mail: sdarm@abv.bg www.sdarm-bg.org

Излиза 4 пъти годишно

Редактор: Й. Кънев
В списанието се публикуват статии с библейско-религиозно, нравствено-поучително и здравно съдържание и религиозна информация.

ISBN 1312 - 1219



На път към отвъдната страна

Ние сме на път към отвъдната страна, на едно преминаване на отсрещния бряг. Още не сме го достигнали, но сме на път да преминем там. Колко е добре да знаем това! Особено сега, когато отново лежи една година зад нас. Ние се приближаваме още по-близо до целта и това ни изпълва с радост и утеха.

Каква ще бъде започнатата нова година? Буреносна или ще протече в спокойни води? Плахи въпроси! Не ни ли донесе Бог с чудна доброта и дълготърпение дотук и ни приведе? При това Той не ни посочва пътя предварително. Той ни посочва целта. Ние можем да разберем Неговия път за нас едва когато Той е минал по него. Като Мойсей виждаме Го „отзад“ (Изх. 33:23). За останалата част Исус не ни е обещал гладко пътуване. „В света ще имате скръб, но дерзайте, Аз победих света.“ (Йоан 16:33) Не е добре да се занимаваме с обстоятелствата. Това само прави сърцето унило. Но нека тъкмо при започването на една нова година да гледаме на Господ Исус, към начинателя и завършителя на вярата. Той е вече при целта и ще ни заведе и нас точно там, където Той вече е!

Ние сме на път за отвъд. И същественото е: Той е при нас и Той е

за нас. В Евангелието от Матей два пъти виждаме Исус на едно пътуване за отвъдния бряг и всеки път се повдига буря (8 и 14 гл.) В 8 глава виждаме как при буря Той е при нас, в 14 глава – как при буря е за нас. Това искаме да разгледаме малко и да извлечем утеха.

Първата буря

“И като видя Исус около Себе Си много народ, заповяда да минат отвъд езерото... И когато влезе в една ладия, учениците Му влязоха подир Него. И, ето, голяма буря се подигна на езерото, до толкова щото вълните покриваха ладията; а Той спеше. Тогава се приближиха, събудиха Го и казаха: Господи, спаси! загиваме! А Той им каза: Защо сте страхливи, маловерци? Тогава стана, смъбра ветровете и вълните, и настана голяма тишина.” (Матей 8:18,23-26) Това, което особено ни прави впечатление: Господ Исус е при учениците Си в ладията и спи. Това е единственият път, когато ни се показва Исус спящ. Той спи на възглавница (Марк 4:38), която сигурно една любяща ръка Му е поставила. Спи на задната част на ладията, макар над езерото се издига голяма буря и вълните удрят лодката.

А учениците? Дали се събират пълни с доверие около своя Господ, полагат и те също главите си върху възглавницата на Исус, върху която Той почива? Защото където е Той, там са и те в сигурност. Той е при тях. Не е ли достатъчно това? Ако бурята ги хвърлеше в дълбочината, трябваше и Той да потъне с тях. Възможно ли беше това?

Както някога учениците, и ние, за съжаление, твърде често сме „маловерци“. Когато трудности и беди се повдигнат в живота ни, ние така лесно забравяме, че Той е при нас, в същата лодка – при пътуването ни за отвъдния бряг. Той се е съединил с нас, ние сигурно ще стигнем отвъдния бряг, колкото и бурно да е пътуването през езерото. Как сме пропуснали вече някои случаи да Го почетем чрез запазване на спокойствие и доверие!

Когато изглежда, че всичко се е съединило против нас, когато не виждаме повече човешки изходен път, нека да помислим: Той е при нас в лодката, няма да загинем! Нека да сложим главата си върху „възглавницата“. Така Неговият мир ще изпълни и нас! Той иска да влее доверие и упование у най-незначителните и най-слабите от Неговите деца. Не ни ли е заповядал *“да минем на отвъдния бряг”*? Не ни ли е казал:

“Да минем на отвъдната страна”? (Марк 4:35) Ние не предприемаме пътуването на собствени разноски и не го предприемаме сами: Той е при нас в лодката и в бурята. Неговата сигурност е нашата.

Той, Който заповядва на вятъра и на вълните, носи небето и земята чрез словото на своята власт, в Чиято ръка са и времената ни – Той е наш Спасител, Който умря за нас, за да бъдем Негови; Той е Този, Който живее за нас, за да ни спаси от всяка беда; и Той е Този, Който ще дойде, за да ни вземе при Себе Си в слава.

Добре е да знаем, че Господ Исус е господарят на всичко. *“Защото всичко е от Него, чрез Него и за Него. Нему да бъде слава до векове.”* (Римл. 11:36) Той е първоизточникът, средството и крайната цел на всичко. Когато Той се наведе, всяка буря се усмирява. Може да не отстрани болезнените ни обстоятелства, но Той иска и ще ни дари тази “голяма тишина” – още сега за душата ни и скоро “покой навеки”.

Втората буря

При втората буря учениците бяха сами в езерото, а Господ беше сам на хълма, за да се моли. Те бедстваха сред вълните, “защото вятърът беше противен”. *“А в четвъртата стража на нощта Той дойде към тях, като вървеше по езерото. И учениците, като Го видяха да ходи по езерото, смутиха се и думаха, че е призрак, и от страх извикаха. А Исус веднага им проговори, казвайки: Дерзайте! Аз съм; не бойте се. И Петър в отговор Му рече: Господи, ако си Ти, кажи ми да дойда при Тебе по водата. А Той рече: Дойди. И Петър слезе от ладията и ходеше по водата да иде при Исуса. Но като виждаше вятъра (силен), уплаши се и, като потъваше, извика, казвайки: Господи избави ме!”*

И Исус веднага простря ръка, хвана го, и му рече: Малovereцо, защо се усъмни? И като влязоха в ладията, вятърът утихна.” (Матей 14:25-32)

Тук ни е представена една друга страна от нашето пътуване за отвъд: Исус действа за нас. Той е отдясно на Бога и се застъпва за нас (Римл. 8:34). Той живее винаги, за да ходатайства за нас и “може напълно да спасява” (Евр. 7:25). И това е една чудесна благодат!

Може да изглеждаше, като че Господ не Го беше грижа за бедствието на учениците Му. Не виждаше ли сериозното им положение? Това, което ставаше онази нощ горе на хълма, ни учи на нещо по-добро. *“Когато разпусна множеството народ, Той се изкачи на хълма”* – за да си почине след уморителния ден ли? О, не! – но *“да се моли”*. Той ги изпрати напред *“да отидат преди Него на отвъдния бряг”* и знаеше какво щеше да ги сполети. Макар да изглеждаше, че са сами, Той мислеше за тях, молеше се за тях. Неговото съвършено знание и любов обхващаха всичко, което им се случваше и в четвъртата стража на нощта, най-студеното време преди разсъмването, Той слезе към тях от хълма, вървящ по езерото, като че неговите вълни бяха “от сапфир” (Изм. 24:10).

Ощастливява ни мисълта, че Господ Исус не се е променил, не може да се промени, че Той е същият вчера, днес и във веки – същият в силата Си и в разположение. Познава напълно също и нашето положение и съчувства на нашите слабости. Застъпва се за нас, за да не изнеможем в изпитанията. Да, Той дори идва в нашата беда при нас и влиза в нашите обстоятелства. Отправя ни утешителните думи: “Не бой се” (Марк 6:48). Изпълнен с милост, Господи! Ти виждаш, когато “гребем с мъка” (Марк 6:48); идваш при нас в лодката и успокояваш душите ни. Да не ли Ти се доверим и през лежащото пред нас време?

Но има още нещо, което трябва

да научим. Не само да вземем Христос в нашите обстоятелства, но така да вървим през обстоятелствата, че най-вече сами да отидем при Него и да можем да се наслаждаваме на самия Него. Петър можа да направи това само за кратко време. Сам Христос може да бъде сила и подбудителна причина: “Ако си Ти.” В това се крие ключът. Петър поиска да отиде при Него и при думата на своя Учител: “Ела”, се предостави на защитните фактори на Божието провидение и ходеше тъкмо там, където ходеше неговия любим Господ – по водата.

Кой е нашата опора?

Знаеш ли нещо за това? Повеќе или по-малко ние се намираме в обстоятелства, в които Бог в Своята доброта ни запазва, за които сме Му и благодарни. Но готови ли сме от любов към Него да се оставим на това, което Божието провидение ни е приготвило, за да можем освободени от обстоятелствата и естествените опори да Го познаем вътрешно? Божието провидение водеше Мойсей в двореца на фараон, а вярата на Мойсей го изведе оттам, когато дойде времето.

Евангелистът Марк ни казва, че Господ Исус, когато идваше към тях в четвъртата стража на нощта, *“щеше да отмине”*. Да ги отмине? Защо? Може би поради същата причина, която Го накара при учениците от Емаус да се престори *“като че искаше да продължи по-нататък”*?



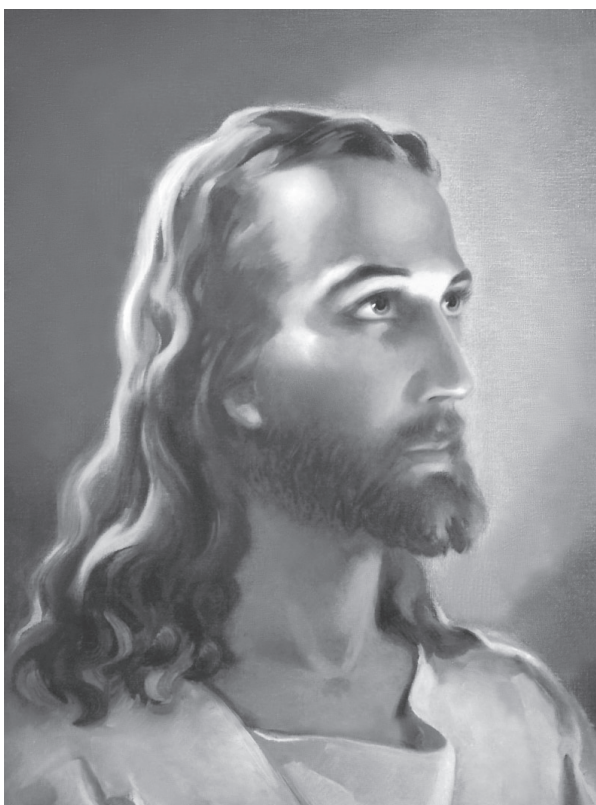
Дали не искаше да ги изпита и да им покаже какво наистина означаваше Той за тях? Определено. Така Той пита теб и мен колко Го ценим. Той желае да отидем при Него, да ходим по водата, да ходим с вяра, да ходим там, където няма повече път, където няма опори, освен самия Него. Но това може да бъде само плодът от Христовата сила и вярата в Него.

Учениците от Емаус щяха много да загубят, ако не бяха Го принудили да остане с тях. И Петър щеше да изгуби много, ако беше останал в лодката. "Да, но тогава започна да потъва" – казваш ти. Да, глупост е да се гледа към вятъра, да се вярва, че по спокойните води би могло по-лесно да се ходи, отколкото по развълнуваните. Какво би било, ако езерото беше гладко като огледало? Той – без Господ – също така би загинал. Да ходим над обстоятелствата, били те добри или лоши, ние можем само със силата на Христовата любов, ако очите ни са твърдо отправени към Него. Иначе ще потънем.

Петър беше на правия път, по пътя към Него. Но когато изгуби Господ от погледа си, започна да се сравнява със заобикалящите го обстоятелства. Това е най-добрата предпоставка да потънем в отчаяние! Израелските съгледатели се сравняваха с укрепените до небето стени на Йерихон, с исполините, Енаковите синове, които бяха там и бяха в техните очи като скакалци. Вместо да сравняваха всичко това с Бога! Какво бяха високо укрепените стени, какво бяха грамадните мъже в сравнение с Него?

Но колко е добре, че при всичката ни глупост, при всичкото ни маловерие Неговата свършена любов е налице, която не ни отхвърля, и Неговата силна ръка, която не ни оставя да загинем, която ни притегля към Неговите гърди! Петър в ръцете на Неговия Господ – това е и нашето място, обични приятели! Вярно е, че ще влезем в Божието царство през много скърби. Но над нас е тронът на Вечния, а пред нас лежи дълбокият, вечен покой на нашия Бог. Ние сме на път за отвъд, на път към дома. Понякога той е вълнуващ се и бурен, но краят му е сигурен. Брегът вече почти се вижда. Междувременно нашият скъп Господ е за нас (14 гл.) и при нас (8 гл.). Да бъде слава на Неговото име! □

Осмеляваш ли се да не Го обичаш?



удивителна любов. Посредственият и с нищо не забележим младеж Ерик се ожени за най-красивото момиче. Най-видните младежи отчаяно се бориха за правото да я ухахват, но безуспешно.

Изминаха няколко месеца. Тайната любов на Ерик към Милли растеше, така и не намирайки възможност да се прояви. В средата на учебната година плъзнаха слухове, че Милли ще напусне колежа, тъй като не може да плати за ученето.

Моят другар се среща с финансовия директор на колежа и изрази желание да заплати за Милли – той имаше пари, заработени от продажбата на книги и предназначени за заплащане на учението за редовната учебна година. Понятно бе, че такава стъпка за Ерик беше равносилна на отказ от ученето.

Директорът се опита да го разубеди, но безрезултатно. "Това са мои пари – каза младежът – и аз искам да се учи тя, а не аз. И, моля, не искам тя да узнае кой е заплатил за нея."

Така че той, а не тя, напусна колежа, отивайки отново да продава книги, за да заработи пари за следващата учебна година.

Защото Бог толкова възлюбил света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот." (Йоан 3:16)

Любовта притежава сила. Любовта поражда любов. Христос безмерно обича всеки един от нас. Най-малкото, с което можем да отговорим на такава любов, това е да Го обикнем с цялото си сърце. Но защо на човек не му се удава да обича Бога? Понякога това произлиза от това, че ние не докрай разбираме какво е направил Той за нас.

Много години назад, когато бях студент, станах очевидец на

След няколко месеца получих трогателно писмо от него: *“Ти ми казваше, че не си заслужава такава жертва, че тя никога няма да ме погледне. Разбери, че аз я обичам, а когато обичаш, нищо не искаш в отговор. Обичам я и не мога да позволя тя да изгуби учебната година. Дори тя никога да не ме погледне. Тя се учи и аз вече съм щастлив.”*

На следващата година той се върна в колежа. Любовта му беше станала по-зряла и той ѝ откри сърцето си. Признанието на Ерик беше напразно. Милли не просто му отказа дружба, но направи това крайно рязко. Тогава някой ѝ казал: “Слушай, ти имаш право да кажеш “не”, но можеше да се отнесеш към него по-меко. Той те обича така силно, че миналата година пожертва учебната година, за да останеш ти в колежа. И всичко това той направи тайно от тебе, не очаквайки нищо в замяна, просто защото те обича!”

Девојката била потресена до сълзи. Настойчивите разпитвания на момичето принудили финансовия директор да ѝ разкаже цялата истина.

Изминаха няколко месеца и Ерик заяви на приятелите: “Тя е моя невеста.” Всички мислеха, че Милли е направила тази стъпка от съжаление, състрадание и може би от желание да върне дълга. Но ето какво обяснение чух аз лично от нея:

“Отначало, когато узнах за постъпката му, бях раздразнена. Кой е молил от него да бъде така великодушен?! Но времето минаваше и ми дойде друга мисъл. Ще срещна ли в живота друг човек, който да ме обича така силно, че без да се замисли да се пожертва заради мене и да не започне да тръби за това навсякъде? Ще срещна ли аз още веднъж такава любов? И тогава си помислих: “Как се осмелявам аз да не обичам този, който така силно ме обича?”

Тази фраза заслужава да бъде поставена в златна рамка: “Осмеляваш ли се да не обичаш Този, Който така силно те обича?” В същия ден, когато осъзнаем как-

во в действителност е станало на Голгота, ще си зададем същия въпрос.

Какво е станало на Голгота? Създавайки човека в Едем, Бог го предупреди за бедата: “От всяко дърво в градината свободно да ядеш; но от дървото за познаване доброто и злото да не ядеш от него; непременно ще умреш” (Битие 2:16,17). Тук се говори за неизбежно възмездие. Ако си послушен, ще живееш, не се ли покоряваш - ще умреш. Както е известно, човекът съгреша. Ние всички грешим и следователно трябва да умрем, нали “заплата на греха е смърт” (Римл. 6:23). Но човекът не иска да умре. Той моли Бога за прошка: “Отче, съгреших, заслужавам смърт, но моля Те, не искам да умра!” Бог е Бог и Неговата дума е непроменима. Съгрешилият човек трябва да умре. Но Бог обича човека и не може да му позволи да умре. Какво да направи?

Грехът неизбежно влече след себе си смърт, а “без проливане на кръв няма прощение” (Евр. 9:22). Щом като човекът не иска да умре, значи, че някой друг трябва да умре вместо него. Някой друг трябва да заплати цената за греха. И тук се появява величествената фигура на Божия Син. Той казва: “Отче, човекът заслужава смърт, защото съгреша. Но преди да бъде изпълнено наказанието, Аз искам да слеза на земята, да приема човешко естество, да стана един от тях, да споделя с тях скърби и радости.”

И Христос дойде в нашия свят, раждайки се младенец. Той не просто стана подобен на човека. Той стана такъв като теб и мен. Преживя тази същата борба, която ни е така позната и понякога, подобно на нас, се е чувствал самотен и неразбран. Той понесе всичките ти изпитания и именно поради това по-скоро е готов да те разбере и обикне, отколкото да те осъди и накаже.

Господ Исус живя в този свят 33 години. Библията казва, че Той “е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях” (Евр. 4:15). Като човек Той беше изкушаван,

но не съгреша и съгласно принципа на възмездието заслужава живот. “А живота, който Аз заслужих, поради това, че не съгреших, искам да го подаря на човека.”

На голготския кръст Христос пожертва Себе Си заради нас. Той умря, за да ни подари право на живот, право, което завоюва, бидейки човек.

Размишлявал ли си някога за значението на тази постъпка на любов? Не безумец – самоубиец умря на кръста. Не революционер си отмъщаваше със своя живот. Това беше Бог, станал човек, и както всеки човек, притежаващ инстинкт за самосъхранение, Той изпитваше страх пред смъртта. Беше Му така страшно, че в последната нощ, в Гетсимания, молеше се на Своя Отец: “Отче, ако е възможно, отмени Ме с тази чаша. Ако имаш друг начин да спасиш света, ако Ме избавиш от този изпит, ще Ти бъда безкрайно благодарен.”

И уверен съм, че Бог Му е отговорил: “Ти още можеш да се откажеш, Сине Мой.”

Съдбата на човечеството беше в Неговата ръка. Беше Му страшно да умре, поемайки върху Себе Си вината за греховете на човеците, но любовта Му беше по-голяма от страха от смъртта, повече от живота. Нима можеше да хвърли човека в ненаситната паст на смъртта?! Защо Той толкова ме обикна? Може би никога няма да разбере това. Знаеш ли ти цената на твоя живот? Ти – най-важното е, че е в Христос. Не гледайки на страха от смъртта, Той я прие, за да те види щастлив.

Никога не ще мога да намеря думи, за да изразя благодарността си към Христос за това, което Той направи за мен. Никога няма да мога да разбера дълбочината на Неговата любов към мене. Но вдигайки поглед към този самотен хълм и виждайки Бога на любовта, разпнат на кръста, аз се съкрушавам и възкликвам:

Как се осмелявам да не обичам Този, Който така силно ме обича? □

Да се надяваш без да има причина за надежда

О. Насуи



Надявайки се без да има причина за надежда, повярва, за да стане отец на много народи, според казаното: “Толкова ще бъде твоето потомство” (Римл. 4:18).“

Има една поговорка, която гласи: “Надеждата умира последна.” Надеждата е един от най-ценните дарове, които Бог ни е дал, за да облекчи товара ни и да осветли душите ни, които често са уморени от препятствията в живота. Тези препятствия са опасностите, обезсърченията и разочарованията, които срещаме по житейския път. И макар да се казва, че надеждата умира последна, забелязваме, че в живота срещаме неща, при които не виждаме вече изходен път и няма повече източници, които да съхранят надеждата ни. Всред тези обстоятелства надеждата може “да умре”.

Кое дава надежда след смъртта?

Има обезсърчение, разочарование, безнадеждност, отчаяние, болка; и след всичко това следва депресия, може би раздяла (развод) и самоубийство.

Тези печални факти са доказателство за това, че най-накрая надеждата “умира”. Апостол Павел говори в Римляни 4 глава за живота на Авраам, който живя с Бога, с една надежда, която никога не “умира” и никога не се посрамва. Една надежда, която устоява въпреки доказателствата, които са против нея. Когато всичко рухва около някого,

когато не се вижда повече изход от затрудненото положение, когато всичко става мрачно и няма повече перспектива, има една надежда, че всичко ще приключи добре. Това е нещо, което надвишава всеки разум.

Какво означава действително да се надяваш без да има причина за надежда?

Това е вярата, че човек ще живее още много години, докогато Бог даде, дори и когато лекарят открие неизлечима болест и човек, както казват, има да живее още няколко месеца. Това означава по-нататъшна надежда, че твоите деца, родители, родни братя и сестри и т. н., които са изоставили Бога и за които с години си се молил, ще се върнат при Бога, макар и когато ти вече няма да си жив. Да се надяваш без да има каквато и да е причина за надежда, означава да не губиш надеждата, дори и когато с години си работил като мисионер за душите, молил си се с тях и за тях и не може да се види никакъв знак за тяхното обръщане. За този вид надежда пише апостол Павел: “Надявайки се без да има причина за надежда...” (Римл. 4:18)

Неотдавна четох за една опитност, която много силно ме впечатли, една опитност за Жозефина Камилтън Едуард, за която се разказваше в списание “Guide” от 28 юли 1998 г., под заглавие “Хиляди пътища”.

Тя разказваше историята на родители от 1902 г., когато приели адвентната вест и се кръстили в Мичиган, САЩ. Три години след кръщението им дошла на бял свят Жозефина, десетото дете на семейството. Бил, десетгодишният ѝ брат, много я обичал. Той бил много чувствителен към сестра си и винаги готов да ѝ помогне. Помагал всекидневно на баща си и като възнаграждение всяка седмица получавал от него 50 цента. Първото, което малкото момче правило, било – да пресметне десятъка, т. е. отделял настрана 5 цента, за да ги даде на църквата. С останалите 45 цента отивал в края на града, събирал приятелите си и им купувал лакомства за 25 цента. Заради великодушието му получил прякора “Бил Великодушния”.

Един ден родителите се съветвали относно възпитанието на децата си. Бащата бил на мнение, че децата трябва да посещават църковното училище, майката обаче била на мнение, че трябва да посещават държавно училище. Бащата отстъпил и децата били изпратени в държавно училище. Скоро децата получили вкус към удоволствията, започнали да танцуват и да водят лек живот. Бил (Великодушният) започнал да пуши и да пие алкохол. В семейството се появили напрежения и остър конфликт. Наскоро децата напуснали дома.

Една голяма сестра също напуснала и станала артистка. Друга се оженила за един лекомислен мъж и започнала живот на удо-

волствие и алкохолна наслада.

Също и Бил напуснал дома и тръгнал по този път. Когато родителите се опитали да го върнат отново в правия път, той отговорил: "Вашата религия не ме интересува. Останете си при вашата събота!" Той започнал една успешна кариера, печелил много пари и ги харчил за партита. Изпълнени с болка, родителите установили: от десетте им деца осем напуснали Бога, за да следват лекия живот на греха. Когато последните две деца трябвало да тръгнат на училище, родителите отново се съветвали, но този път избрали църковното училище, където Жозефина отишла да учи.

След известно време Жозефина се омъжила за Лоуел и отишли на мисия в Африка, където работили много години. Родителите били в грижата си с раздвоено сърце - от една страна, били загрижени за Жозефина и семейството ѝ, които мисионирали в Африка, а от друга страна, били загрижени за другите осем деца, които при това били изгубени в света. Но най-голяма болка им причинявал Бил...

Накрая се стигнало дотам, че родителите починали. Първо умряла майката, след това бащата. Двамата били погребани без да получат отговор на молитвите си за техните деца, които изглеждали изгубени. В Африка Жозефина писала следното в дневника си: "Днес е ден на молитва и пост за Бил." Междувременно Бил се оженил за Мери. Тя чула случайно радиостанцията "Гласът на пророчеството". У нея се събудил интерес към истината, започнала да изучава Библията. Скоро след това се кръстила и станала член на църквата на Адвентистите от седмия ден. Бил не се радвал, но и не се опитвал да пречи в това на жена си и останал и по-нататък студен и равнодушен към вярата. По това време Лоуел, мъжът на Жозефина, се разболял в Африка от маларийна треска и поради това трябвало с цялото си семейство да се върне в родината си.

След известно време Лоуел умрял. Бил узнал за смъртта на зет си, телефонира на Жозефина и казал: "Жозефина, съжалявам, но не мога да дойда на погребението. Аз така обичах Лоуел и не мога да го гледам мъртъв. Той е един от двамата, които сигурно ще отидат в небето." "Кой е вторият?" - попитала Жозефина. "Със сигурност е татко" - казал Бил.

Баща му, с когото тогава се разделили със спор и му казал: "Останете си при вашата събота."

Като вдовица Жозефина минала през тежко време на отчаяние. За да ѝ помогне да излезе от тази криза, председателят на Съюза ѝ предложил да помогне на една църква. Най-напред Жозефина отхвърлила поканата, но накрая приела. Било малко преди започването на молитвената седмица и тя се питала какво би могла да направи най-добре в това време. В църквата тя излязла отпред и разказала опитността на брат си Бил и за болката си да знае, че той е изгубен в този свят.

Църквата решила да се моли цяла седмица за Бил. На следващия четвъртък Жозефина получила писмо от Мери, в което тя ѝ разказвала, че Бил престанал да пуши и оставил алкохола. Това било едно насърчение за църквата да не престава да се моли за Бил.

Изминал месец и един ден Мери телефонира на Жозефина и ѝ разказала какво се е случило междувременно с Бил. Мери ѝ разказала как една сутрин вратата на всекидневната била полуотворена и тя видяла Бил, завит с хавлията за баня, да плаче. "Какво се е случило, Бил?" - попитала Мери. "Не, не беше въображение! Той беше! Извикай, моля, бързо проповедника и ще ти разкаже всичко" - отговорил Бил. Проповедникът пристигнал скоро и Бил започнал да му разказва какво се е случило. Докато четял вестника, чул, че вратата бавно се отворила. Помислил, че е жена му, когато видял личността, която влязла, че изглеждала така, както си представял Исус. Личността се приближила, докоснала коленете му и казала с нежен глас: "Бил, бих желал да те помоля за нещо." "За всичко, Господи!" - отговорил Бил. "Бил имам един голям товар и да изпълня една голяма задача преди да дойда отново. Трябва да имам отговор на траещите 50 години молитви, които се издигаха за теб. Баща ти и майка ти лежат в гроба и не могат повече да се надяват да те видят на небето. Но, Бил, Аз искам да им приготвя радост, да те видят, когато поставям короната на главата ти. О, как

бих желал да ги видя щастливи!" Бил рухнал и онемял. Той, непокорният, който дълго време обръщал гръб на Бога, бил посетен лично от Спасителя. Тази сутрин Бил коленичил при Исусовите нозе и казал: "Господи, от сега аз Ти принадлежа, Твой съм!"

Поставя се въпросът: Чия настойчива вяра е донесла на Бил дълго време благодат, макар че се е бил отдалечил толкова далеч от Бога? Чия вяра е подновила Исусовата ръка и по такъв чуден начин? Отговорът е ясен: това е била настойчивата вяра на неговия баща, на неговата майка, на Жозефина, на Лоел и на цялата църква, която се молила за него. Каква чудна сила се крие в молитвата и в застъпническата молитва! Една сила, която подвигва Божията ръка да направи невъзможното възможно.

Това означава "да се надяваш без да има причина за надежда". Ако хвърлим един поглед върху живота на Божиите мъже, които се споменават в Библията, ще видим, че тези мъже постоянно са се сблъскали с тежки ситуации. Някои от техните опитности, които е трябвало да направят поради слабата им вяра, моменти, в които са се съмнявали, някои поради техните грешки и не на последно място поради непослушанието им.

Забелязваме, че всички е трябвало да се борят с човешки слабости. Някои опитности имаха в края печални последствия, а някои имаха щастлив край. Въпреки това Бог беше любвеобилен и милостив към тях и се опитваше да им помогне, да ги срещне и благослови. За повечето изпитите и обстоятелствата, които идваха над тях, бяха Божии инструменти. Всичко им служеше за добро и за засилване на вярата им.

Някои считаха такива опитности, които идваха върху тях, като наказание и проклетие, но за съжаление нищо не научиха от това. Какво можем да кажем? Това показва човешката природа, която е пълна с изненади. Има много опитности и примери от Библията, върху които можем да говорим, но нека накратко да разгледаме тази на Давид, когато искаше да направи компромис с филистимския цар Анхус: един печален случай, в който Давид се заплете. Вместо да търси



прибежище в планините, той потърси закрила при заклетите врагове на Йехова и на Неговия народ. Въпреки това Бог искаше да му помогне в тази трудна ситуация и да го избави, защото знаеше вътрешното му желание, че иска да Му остане верен. Все пак Бог допусна тази опитност, за да извлече той поука от нея.

“След тридневен пътване Давид и четата му от шестотин мъже се приближиха до Сиклаг – филистимския си дом. Но очите им съзряха сцена на опустошение. Амаличаните, възползващи се от отсъствието на Давид и войската му, си бяха отмъстили за набезите му в тяхна територия. Бяха изненадали оставения без охрана град и го бяха разграбили и изгорили, след което бяха избягали, отвеждайки всичките жени и деца в плен и отнасяйки много плячка (...) Давид отново бе наказан за липсата на вяра, която го бе накарала да се установи сред филистимците (...) Давидовите последователи обвиниха него за нещастията си (...) Полудели от мъка и гняв, войниците му сега бяха готови на всякакви отчаяни действия и заплашваха дори да убият водача си с камъни. Давид изглеждаше изоставен от всяка човешка подкрепа. Всичко, което му бе скъпо на земята, му бе отнето. Саул го бе изгонил от собствената му родина, филистимците го бяха отблъснали от лагера, амаличаните бяха оплечкосали града му, жените и децата бяха отвлечени в плен, най-близките му приятели се съюзиха против него и дори го заплашваха със смърт.” (*Патриарси и пророци*, с. 479, 480)

Тук виждаме едно ужасно състояние. Едно състояние, в което човек е склонен и изкушаван да подхранва мисли за самоубийство. Погледнато по човешки, тук нямаше повече никаква надежда. Какво направи Давид в тази ситуация?

“В този час на най-голяма беда Давид не остави ума си да се занимава с мъчителните обстоятелства, а потърси сериозно помощ от Бога. Той “се укрепи в Господа, своя Бог”. Спомни си своя изпълнен със събития минал живот. Беше ли го изоставил някога Господ? Душата му се освежи, като си спомни многобройните доказателства за Божията благосклонност.” (*Патриарси и пророци*, с. 480)

Кое помогна на Давид в този момент? Доказателството на миналото. Миналият му живот премина като филм пред очите му и той можа убедено да каже: “Остави ли ме някога Господ?” Никога. Това се казва “да се надяваш без да има причина за надежда”. Чрез това той спечели нова сила и Бог му върна всичко, което беше загубил. Това означава да имаш силна вяра.

Благодарим на Бога за тези примери, особено за Неговата милост и любвеобилно ръководство. Дано ни даде чрез това сила и вяра, за да можем да се подготвим за изпитанията, които ни предстоят. И когато Бог допусне тежки и скръбни обстоятелства да дойдат върху нас, тогава нека не забравяме, че имаме само един изход: вярата в Бога – да се надяваме без каквато и да е причина за надежда. □



ИЗКУСТВОТО на ТИХОТО ЧАКАНЕ

Т. Диянич

Бог има за всеки вярващ една хубава цел предвид, както един творец, който създава една хубава творба. Ние сме снабдени с различни заложби и таланти като една ценна "суровина" и от тази суровина Той иска да направи един завършен съд. Още преди рождението ни Бог е имал план с всеки един от нас. През време на нашия живот Бог работи по тази цел. Той желае да направи от нас нещо толкова прекрасно, че да може да се радва на това през цялата вечност. Красотата на характера не може да се сравни с никоя творба на изкуството на този свят. Тя е в Божиите очи най-ценното и е това, което действително харесва на Бога. "Вашето украшение да не е външно (...) но скритият в сърцето живот, с нетленното украшение на кротък и тих дух, което е скъпоценно пред Бога." Бог се радва на това, когато вижда, че ние се упокояваме на Него. Това подобие с

Бога в Писанието се обозначава като святост. Тя е и характерен белег на 144-те хиляди. Но как достигат те до тази висока цел? Коя е тайната на техния успех? "Тук е търпението на светиите", четем в Откровение 14:12. Може ли търпението да е един от ключовете за техния успех?

Какво е търпение?

Според *Тълковния речник* търпение е способност да се търпи, да се понася твърдо, безропотно. Да се издържа известно време. Примиряване със съществуването на нещо.

Търпение е, когато човек понася храбро съпротива и трудности, когато при лошо отнасяне не отвърща по същия начин или да се бунтува, и при проблеми не губи веднага кураж. Това е способността при неприятности, като разочарования, недоразумения, страдания, скръб, загуби или забавяне да се чака тихо и да се издържа.

Какво значение придава Свещеното Писание на търпението

Когато Мойсей помоли да види Божията слава, той желаше да види най-хубавото и най-славното в Бога. Бог изпълни молбата му и му се откри като "жалостив и милосърд, дълготърпелив, Който изобилства с милост и верност" (Изм. 34:6). Най-славното у Бога е Неговият характер, а търпението е едно от главните Му качества.

В 1Коринтяни 13, където се намира най-хубавото и най-сполучливо описание на истинската любов, търпението се поставя на първо място. "Любовта дълготърпи и е милостива." (1Кор. 13:4)

Галатяни 5:22 ни представя главните качества на един новороден човек. Търпението е един от плодовете, които Святият Дух принася в един истински християнин. "А Плодът на Духа е любов, радост, мир, дълготърпение, благод,

милост, милосърдие, верност, кротост, себеобуздание.”

“Божият план за образуване на един християнски характер ни е представен от апостол Петър символично като стъпала. “По самата тази причина положете всяко старание и прибавете на вярата си добродетел, на добродетелта си благоразумие, на благоразумието си себеобуздание, на себеобузданията си търпение, на търпението си благочестие, на благочестието си братолюбие, на братолюбието си любов.” (2Петр. 1:5-7) Никога не можем да постигнем целта да имаме любов към всеки, ако се опитаме да прескочим стъпалото на търпението.

Видяхме какво значение придава Библията на търпението. Сега искаме да видим как то може да стане част от нашия характер.

Чрез какви средства Бог ни учи на търпение

1. Време

Бог често работи според принципа, че използва най-простите средства и методи, за да постигне най-добрите резултати и постижения. Такова средство в Божията ръка е времето. Течейки просто тихо и неизменно ден след ден, то върши своето дело. Бог има достатъчно време и Той никога не бърза. Затова Си оставя време и в работата за нас. Единственото, което е важно, е, че делото за нас е извършено. Той не работи както нас понякога, припряно и повърхностно, но изработва едно изкусно дело, където всеки детайл е приготвен с любов и накрая творбата е свършена. Той Си отделя време, защото за Него е важен крайният резултат.

Поради това Бог Си отделя време, тъй като иска да направи всичко по непринуден и естествен начин. Както едно растение, което от семето до цвета и плода бавно едно след друго се развива, така Бог оставя и на нашия характер необходимото време да узрее. Никой не очаква, че в същия ден ще даде както пъпки, така и цветове и зрели плодове. Опитът

да се ускори това развитие (този процес) би бил също така безсмислен, както да се изтегли едно растение, за да расте по-бързо. Такива усилия веднага биха унищожили растението, защото не му е дадено време за извършване на вътрешния процес на развитие. Същият принцип важи и за нашето обучение в професионалния живот. Специалист се става не през нощта, но натам води един дълъг, мъчителен път, който започва с основното училище и води през прогимназията и гимназията, както и евентуално университета. Тези години са необходими, за да може човек да се запознае основно с неговата област. За да оставим всичко да се извърши според Божия план, нуждаем се от търпение. “И тъй, братя, останете твърди до Господното пришествие. Ето, земеделецът очаква скъпоценния плод от земята и търпи за него, докато получи и ранния, и късния дъжд. Останете и вие твърди и укрепете сърцата си, защото Господното пришествие наближи.” (Яков 5:7,8)

Бог използва времето и като вид изпробване на натоварването на материала. С това Той изпробва истинността на изповеданието и на характера. Благородни материали, като злато, сребро или скъпоценни камъни остават такива и след години. Когато обаче се касае за един евтин материал, ръждата или гниенето ще покаже това. “Ние не винаги съзнаваме собствените си характерни грешки, макар те да се набиват в очите на другите. Но времето и обстоятелствата ще ни изпитат и златото на характера или материалът без стойност ще стане явен.” (СЦ, т. 4, с. 587 (нем.)) Следователно времето разкрива вида на нашите възгледи. Едва когато едно растение е узряло, може да се разбере дали се касае за жито или за плевел.

Пробата често се състои в чакането. Виждаме един много поучителен пример за това в живота на Авраам, когато той трябваше да чака обещаното дете. Поради забавянето и неговата липса на вяра, той си взе втора жена, за да получи обещаното дете. Последни-

ците от нетърпението бяха кавги и раздор в семейството, и един народ, който винаги се намира във вражда с Божия народ. Искам ли аз да следвам Божията воля и готов ли съм да чакам за Божието време? Библията казва: “Защото ви е нужно търпение, та като извършите Божията воля, да получите обещаното” (Евр. 10:36). Иначе извисения характер на Авраам трябваше поради тази причина да се пречисти, когато трябваше да принесе сина си Исаак в жертва. Той се научи безусловно да се доверява на Бога. Чрез това Майсторът придаде на съда последната шлифовка и той можеше да бъде запазен като една изпитана творба за вечността.

Друг нагледен пример в Свящото Писание е Мойсей. Преди да можеше да изведе народа от Египет, Господ го взе 40 години в Своето училище. “Тук бяха отстранени високомерието и самодоволството (...) Мойсей стана търпелив, непретенциозен и скромен, един “много кротък човек, повече от всичките човеци, които бяха на земята” (Числа 12:3), но силен във вярата в могъщия Бог Яковов.” (Патриарси и пророци, с. 227 (нем.))

Все пак неговият живот ни показва колко сериозно гледа Бог на едно нетърпеливо поведение. Когато стана по-стар и се уморяваше от товарите на странстването в пустинята и постоянното недоволство и неблагодарност на народа, Мойсей един единствен път изгуби търпение. Въпреки това Бог не можеше да извини поведението му, защото вредата беше нанесена. Божието име беше обезславено и характерът му погрешно представен. Поради това Мойсей не можеше да влезе в обещаната страна. Но той се покая и прие смирено Божието изобличение.

Дотук можем да установим, че ние се учим на търпение като се подчиняваме на Божието разписание.

2. Ежедневни изпити

Второто средство, което Бог използва, за да ни научи на търпение, са трудностите и проблемите

на всекидневния живот.

“Считайте го за голяма радост, братя мои, когато падате в разни изпитни, като знаете, че изпитването на вашата вяра произвежда твърдост.” (Яков 1:2,3) Дали е причина за радост, когато човек е изкушаван и изпитван? И апостол Павел казва за себе си: “И не само това, но нека се хвалим и в скърбите си, като знаем, че скръбта произвежда твърдост, а изпитаната правда надежда. А надеждата не посрамява, защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез дадения нам Свети Дух.” (Римл. 5:3-5) Съпротивите и препятствията са ни представени тук като скрити благословения. Те са стъпала, по които в нашата християнска опитност можем да се изкачим с търпение до надеждата, която няма да ни разочарова.

Изпитанията са Божие училище, което той е предвидил за Своите деца, които обича. Това е едно елитно училище, в което Бог изпраща Своите избрани и което те напускат като “изкупени от земята и непорочни и в устата им лъст не се намира”. “Сине мой, не презирай наказанието от Господа, нито да отслабваш, когато те изобличава Той; защото Господ наказва този, когото люби, и бие всеки син, когото приема.” (Евр. 12:5,6)

Преди Бог да можеше да заведе Своя народ в земята Ханаан, Той ги изпрати също в Неговото училище на търпението. Също и израилтяните трябваше 40 години да учат в пустинното училище. Тъй като те изгубиха упованието и любовта си към Бога и забравиха, че Той им мислеше само най-доброто, Бог отново им напомни за това: “Да вземеш, прочее, в съображение в сърцето си, че както човек наказва сина си, така и Господ твоят Бог наказва тебе (...) Който те храни в пустинята с мана, храна, която не знаеха бащите ти, за да те смири и да те изпита, да ти направи добро в сетнините ти.” (Второз. 8:5,16) “Никое наказание не се вижда на времето да е за радост, а е тежко; но после принася правда като мирен плод за

тези, които са се обучавали чрез него.” (Евр. 12:11)

Защо Бог употребява тези неприятни методи? “Като Божии деца, ние трябва да достигнем един висок стандарт, трябва да бъдем благородни, чисти, святи и безупречни. Но това няма да го постигнем без един облагородяващ процес. Как ще се извърши това облагородяване сега, ако не е имало трудности и препятствия, които е трябвало да се преодолеят, ако не е имало нещо, което да изпробва нашето търпение и издръжливост? Тези изпитания обогатяват живота ни с големи благословения. Те трябва да засилят нашата решителност за победа, като средства в Божията ръка да ни помогнат в борбата със себе си, а не да ни пречат, натоварват и унищожат.” (ССв., т. 2, с. 98 (нем.) Защото често това, което в момента ни изглежда като пречка, товар или даже разрушение на нашето житейско щастие, при поглед назад е често това, за което най-много сме благодарни на Бога.

“Често, когато се намираме в огнената пещ на изпитанието, душите ни са помрачени от егоизъм. Но ако търпеливо издържим огнената проба, ще отразим Божия характер. Постигнал ли е Бог целта Си с теб чрез скръбта, тогава Той “ще направи да се яви правдата ти като светлина и съдът ти като пладнe” (Пс. 37:6).” (*Христови притчи*, с. 121)

Тази цел Бог имаше предвид и с Иов. И последните несъвършенства на неговия характер изгоряха в огъня на изпитанията. “Братя, вземете за пример на злострадание и на твърдост пророците, които говореха в Божието име. Ето, облажаваме онези, които са останали твърди. Чули сте за търпението на Иов и сте видели сетнината, въздадена нему от Господа, че Господ е много жалостив и милостив.” (Яков 5:10,11) Чрез своята търпелива издръжливост в постигналото го изпитание, се потвърди собствената му дума:

“Когато ме изпита, ще изляза като злато” (Иов 23:10).

Най-добрият пример на търпение и издръжливост ни дава животът на Исус. “... Нека отхвърлим всяка тегота и греха, който лесно ни сплита, и с търпение нека тичаме на подлежащото пред нас поприще, като гледаме на Исуса, начинателя и усъвършителя на вярата ни. Който заради предстоящата Нему радост, издържа кръст, като презре срама и седна отдясно на Божия престол. Защото размислете за Този, Който издържа такова противоречие против Себе Си, та да не ви дотяга и да не ставате малодушни.” (Евр. 12:1-3)

Също и адвентният народ се изпитва по отношение на търпението, защото обещанието за Второто пришествие на Исус изглежда че се забавя. От 1844 г. измина много време, а хладкото състояние ни примамва към заспиване. Но Божият часовник не знае нито забавяне, нито избързване. Да не забравяме, че е време на изпит, което накрая ще покаже дали обичаме Бога или света.

Всяка личност от нас трябва да бъде приготвена за това, което скоро ще дойде в света. Никой от вас не може с един скок да се намери в положението, където този изпит е издържан. Само ако търпеливо и постоянно вършим добро, ще получим сила на характера, която ще ни направи способни да издържим и изпита в края. Чрез непоколебима безупречност всеки ден и молитви към Бога ще получим силата да издържим изпита.

“А търпението нека извърши делото си съвършено, за да бъде те съвършени и цели, без никакъв недостатък.” (Яков 1:4) Следователно търпението води до съвършенство. А истинското съвършенство се показва в това как човек се обхожда с несъвършения. □



Закон

Съхраняваният в ковчега на завета Божия закон беше възвишено ръководно начало за правда и съд. Той осъждаше престъпника на смърт. Но над закона се откриваше Божието присъствие върху благодатния престол (шекината), от който въз основа на изкупителната жертва се даваше прощение на грешника. Така става, че в изкупителното дело на Христос, което службата в светилището символизираше, “милост и верност се срещнаха, правда и мир се целунаха” (Пс. 85:10).

Образът на ковчега на завета ме наведе на много размисли. Някои хора имат проблем или със закона, или с благодатта. Но същинският проблем не е нито в закона, нито в благодатта, но е в мен.

Какво е закон?

Закон е сборник от общо свързани правни норми, които са формулирани и издадени от овластен държавен орган.

Според произхода на думата понятието “закон” означава нещо законово, здраво утвърдено. Следователно един закон в собствения смисъл на думата е установя-

ване на правила. Оттук законодателният процес се определя като законотворчество – в противовес на правото. Съгласно Дуден (немски речник) законът е “една установена от държавата, правова (юридически) обвързваща наредба.” (wikipedia.de)

Всяка страна има закон и гражданите, както и посетителите на тази страна трябва да спазват закона. Никой гражданин и никой посетител не може да се извини с незнание. Незнанието не освобождава никого от наказание.

Но тук не искаме да говорим за законите на различните страни, но за Божия закон. Но кой закон е Божият закон? Бог, като Създател и Владетел на небето и земята също има закон. Този закон Той написа със собствения Си пръст върху каменни плочи.

“Тогава Господ каза на Мойсей: “Ела горе при Мене на планината и стой там; и ще ти дам каменните плочи, закона и заповедите, които съм написал, за да ги поучаваш.” (Изх. 124:12)

“Мойсей се обърна и слезе от планината с двете плочи на свидетелството в ръцете си, плочи написани и от двете страни; от едната страна и от другата страна бяха написани. Плочите бяха Божие

дело; и написаното беше Божие писание, начертано на плочите.” (Изх. 32:15,16)

Този закон ни е познат като Десетте Божии заповеди (Изход 20:1-17): “Тогава Бог изговори всичките тези думи, като каза: “Аз съм Иеова твоят Бог, Който те изведох из Египетската земя, из дома на робството.

Да нямаш други богове освен Мене.

Не си прави кумир, или каквото и да било подобие на нещо, което е на небето горе, или което е на земята долу, или което е във водата под земята; да не им се кланяш нито да им служиш, защото Аз Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите върху чадата до третото и четвъртото поколение на онези, които Ме мразят, а показвам милости към хиляда поколения на ония, които Ме любят и пазят Моите заповеди.

Не изговаряй напразно Името на Господа твоя Бог; защото Господ няма да счита безгрешен онзи, който изговаря напразно Името Му.

Помни съботния ден, за да го освещава. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а на седмия ден, който е събота на

и благодат



Господа твоя Бог, да не вършиш никаква работа, нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е отвътре вратите ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко що има в тях, а на седмия ден си почива; затова Господ благослови съботния ден и го освети.

Почитай баща си и майка си, за да се продължават дните ти на земята, която ти дава Господ твоя Бог.

Не убивай.

Не прелюбодействуй.

Не кради.

Не свидетелствуй лъжливо против ближния си.

Не пожелавай къщата на ближния си, не пожелавай жената на ближния си, нито слугата му, нито слугинята му, нито вола му, нито осела му, нито какво да е нещо, което е на ближния ти."

Някои хора се опитва да припишат този закон на Мойсей, но тези места от Библията ни показват ясно, чий закон е той. От друга страна, някои хора се опитват да припишат на Бог промените, които самите те са предприели. По тези два начина се опитват да обяснят нещо, което не може да се обясни със Свещеното Писание.

Чрез престъпването на закона човекът стана грешник. "Затова както чрез един човек грехът влезе в света, и чрез греха смъртта мина във всички човеци, понеже всички съгрешиха." (Римл. 5:12)

"Защото както чрез непослушанието на единия човек станаха грешни мнозината..." (Римл. 5:19)

"Заплатата на греха е смърт." (Римл. 6:23) И за да можем като грешници да се надяваме на милост, трябва да признаем Божия закон, десетте Божии заповеди. Ако не направим това, как бихме били тогава помилвани?

Какво е благодат?

"Под благодат (милост) се разбира едно доброжелателно, доброволно обръщане към някого, който може да покаже милост." (wikipedia.de). Благодатта е незаслужена милост.

Понятието "право на помилване" означава правото да се показва милост, т. е. да се отмени имащо законна сила наложено наказание (в изключителни случаи и мерки за подобрене и сигурност, да промени, да намали или прекрати). Това се определя като право на помилване.

Помилването е най-често пра-

во на държавните глави, които в отделни случаи издават на виновните съобразно законовите изисквания отмяна на присъденото им наказание. В тази практика има запазен остатък от средновековното разбиране за справедливост, че авторитети могат доброволно да се освободят от силата на валидните правила ("Милост пред право"). (wikipedia.de) Казано накратко: Милост може да покаже само законодателят или упълномощеното от него лице.

Когато казваме, че Десетте заповеди, които Бог написа със собствения Си пръст, не са Негови, но Мойсееви заповеди, тогава не признаваме Бог за законодател и следователно не можем да очакваме от Него милост. Никой християнин не вярва, че може да получи от Мойсей милост в библейския смисъл. Но от кого тогава?

Когато човек си позволява да променя Божиите заповеди, като една или две заповеди променя според своя преценка или дори заменя със своя собствена заповед, тогава това е фалшификация.

"Защото истина ви казвам: докато премине небето и земята, нито една йота, нито една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне. И тъй, кой-

то наруши една от тези най-малки заповеди и научи така човеците, най-малък ще се нарече в небесното царство; а който ги изпълни и научи така човеците, той ще се нарече велик в небесното царство.” (Матей 5:18,19)

Ако ние признаем фалшификата за оригинал, трябва да отидем при него и да молим за милост. В библейски смисъл той не може да ни даде благодат. Или ако кажем, че законът не е вече валиден, за какво тогава ни е благодат? Учението за благодатта тогава е излишно.

“... Защото и преди закона грехът беше в света, грях обаче не се вменява, когато няма закон.” (Римл. 5:13)

Където няма закон, няма и грях, няма и грешник. Защо тогава говорим за изкупление? Защо трябваше Исус да умре?

“Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.” (Йоан 3:16)

Какво става с хората, които признават закона и Законодателя, но биха желали да достигнат праведност чрез изпълнението на закона?

“... Като знаеш все пак, че човек не се оправдава чрез дела по закона, а само чрез вяра в Исус Христос – и ние повярвахме в Христос Исус, за да се оправдаем чрез вяра в Христос, а не чрез дела по закона; защото чрез дела по закона няма да се оправдае никаква твар.” (Гал. 2:16)

“Не осуetyавам Божията благодат; обаче, ако правдата (праведността) се придобива чрез закона, тогава Христос е умрял напразно.” (Гал. 2:21)

“Понятието милост (благодат) включва в себе си, че един осъден няма право на милост.” “Омилостивителят” (показващият милост) може произволно (съзнателно) и без да съобщава причини да реши относно искането на милост.” (wikipedia.de)

Тези хора, които говорят за своите добри дела и ги изтъкват, ще бъдат изненадани да чуят следното: “Не всеки, който Ми каз-

ва: Господи! Господи! ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата. В онзи ден мнозина ще Ми рекат: „Господи, Господи, не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име бесове изгонихме, и не в Твоето ли име извършихме много велики дела?“ Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие!” (Мат. 4:21-23)

Човек не може да заслужи благодатта. Тя е едно “благодарно, доброволно внимание (помощ) на законодателя – нашия небесен Баща. В небесния съд човек не ще бъде осъден защото е извършил нещо (съгрешил), но защото не е извършил нещо! Любезни читателю, ясно е, че “заплатата на греха е смърт”, и аз се надявам, че вече си разбрал, че си грешник. Това е единствената ти надежда! Ако мислиш: “Боже, благодаря ти, че не съм като останалите човеци, грабители, неправоедни, прелюбодейци и особено като този бирник. Постя двама в седмицата, давам десетък от всичко, което придобия” - тогава ти си изгубен! Единствената ти надежда е да чувстваш и да кажеш: “Боже, бъди милостив към мене грешника.” (Сравни с Лука 18:10-14)

“И Господ ми показва великия свещеник Исуса стоящ пред ангела Господен; и Сатана стоеше от дясно му за да му се възпротиви. И Господ рече на Сатана: “Господ да те смърми, Сатано; да! да те смърми Господ, Който избра Ерусалим. Не е ли този една главня изтръгната из огън?” А Исус бе в изцапани дрехи, като стоеше пред ангела. И ангелът проговаряйки рече на стоящите пред него, като думаше: Съблечете от него изцапаните дрехи. А нему рече: Ето, отнех от тебе беззаконието ти, и ще те облека в богати одежди. Тогава рекох: Нека турят хубава митра на главата му. И тъй, туриха хубава митра на главата му, и го облякоха с дрехи, докато ангелът Господен стоеше близо.” (Захарий 3:1-5) Можем ли да проти-

воречим на обвинителя? Не! Ние имаме нечисти дрехи, ние сме грешници!

Ако ти си признал закона и Законодателя, то ти си направил само първата стъпка. Като втора стъпка трябва да се изповядаш като грешник, и като трета – да молиш за милост (благодат). Ако извършиш това само теоретически, понеже знаеш Библията и знаеш, че трябва да се каже нещо такова, защото няма да бъдеш приет от хората като вярващ християнин, губиш времето си и ще се погубиш. Но ако си се признал за грешник и не знаеш какво да правиш, понеже вината ти е твърде голяма, не се отчайвай! Отвори сърцето си на Спасителя. “Ето, стоя на вратата (на сърцето) и хлопам. Ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мене.” (Откр. 3:20)

„Благодатта е толкова голяма, че вярващият може да живее свободен от грях. “И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога, чрез нашия Господ Исус Христос; посредством Когото ние чрез вяра придобихме и достъп до тази благодат, в която стоим, и се радваме поради надеждата за Божията слава.” (Римл. 5:1,2)

И ставаме праведни без заслуга, по Негова милост чрез изкуплението... След това “по благодат сте спасени и то не е от самите вас; това е дар от Бога.” (ИВ, I, 267)

Ако отвориш сърцето си на Спасителя и се повериш на Него, тогава ще вършиш добри дела, без да трябва да се стараеш. Ще вършиш добро, понеже това е твой характер, точно казано: Христовият характер в теб.

“Тогава праведните в отговор ще Му кажат: „Господи, кога Те видяхме гладен, и Те нахранихме; или жаден, и Те напоихме? И кога Те видяхме странник, и Те прибрахме, или гол и Те облякохме? И кога Те видяхме болен или в тъмница и Те споходихме?“ (Мат. 25:37-39)

Нашата единствена надежда е да отворим сърцето си на Спасителя и да молим за благодат (милост)! □



Музиката бива различна

Музиката е скъпоценен Божи дар, предназначен да извисява, вдъхновява и очисти душата.

Елън Уайт

Създателят е надарил човека със способност да пише стихове, да съчинява музика, да пее, да свири на музикални инструменти, изразявайки с това своите преживявания и размишления. Нашето ухо е уникален апарат за възприемане на звукова информация. Специални клетки в човешката слухова система са способни да реагират на дразнене с 10 милиона пъти по-слабо, отколкото докосването. Слухът е несравнимо по-чувствителен от осезанието.

В психологията съществува термина “слухов път”, наричат го още “царски път”, защото звуците владеят над човека с власт, сравнима с царската. Звуковото дразнене може да бъде приятно, а може да бъде и непоносимо. Дразнейки един или няколко центъра на вашата нервна система, всяка дума, звук, музикално произведение си прокарва свои слухови пътища. Например скърцането на вратата или звукът от триенето на пясък върху стъкло, минавайки по свой слухов път, предизвиква неприятно усещане. Ако слушаме духов оркестър, който изпълнява военен марш, иска ни се да се

движим в такт с музиката. Слуховият път на тези звуци минава към центъра, управляващ движението на ръката, краката, към центъра на сърдечно-съдовата дейност, стимулира положителните емоции, предизвиква душевен подем, човек се усмихва (центъра на движение на устните, очите). Този път може да завърши в центъра на удоволствието.

Погребалният марш прониква в мозъка по съвършено друг път. Траурната музика дразни центъра на сърдечната дейност, действа на клетките на мозъка, отговарящи за сълзоотделянето. Човек може да плаче, чувства болка в сърцето. Класическата музика има свой слухов път. Болшинството произведения са написани в ритъма на сърцето (60-70 удара в минута) и поради това влияят благотворно на основните функции на организма. Някои произведения, музикални фрази, проникват в мозъка, успокояват възбудените нервни центрове (например гнева и недоволството), снемат стреса, успокояват болката, влияят на обменните процеси. Така благотворно ни въздейства духовната музика на Бах, Бетховен, Моцарт и др.

Но далеч не всяка класическа музика е безупречна. За слушателя не е безразлично под въздействието на какво преживяване композиторът е написал това или онова произведение, каква е целта на създаването му, кое е вдъхновило творчеството му. Музикалното произведение отразява настроението на композитора, влияе на слушателите и те в резултат преживяват ту душевен подем, ту угнетение.

Съвременната популярна музика служи на други цели – да възбуди, да отвлече от проблема, да събуди неизменни желания. Тя действа често като наркотик, потопявайки човека в състояние на усамотеност.

Неразсъдливата младеж – постоянни посетители на дискотеки и концерти – цени в музиката възможност “да се откъсне”, т. е. да се разслаби, да се разкрепости. Но напусайки света на звуковете, такъв меломан страда от тишината, като наркоман без доза, и се стреми да направи опияняващите звуци постоянен фон на своя живот: върви по улицата с плеър, скривайки звуците му със слушалки, вкъщи и в автомобила включва музика на пълна мощност.



Хипнотичен ритъм

Ритъмът е един от силните начини за въздействие на човешкия организъм. Простите, но мощни ритми на музиката принуждават човека да се движи в този ритъм, предизвиквайки реакция от екстаз до халюцинации, от истерия до изгубване на съзнание. Възприятието на музикалния ритъм е свързано с функциите на слуховия апарат. Доминиращият ритъм отначало обхваща двигателния център на мозъка, а след това стимулира някои хормонални функции на ендокринната система. Но главният удар е отправен към тези участъци от мозъка, които са тясно свързани с половите функции на човека.

Вакханките са използвали барабанныя грохот, за да доведат себе си до буйстване. Под аком-

панимента на подобни ритми в някои племена изпълнявали на-казанието. Но на не по-малко въз-действие се подлага способнос-тта за анализ, здравото съждение, логиката – тя силно се претъпява, а понякога въобще изчезва.

Именно в такова състояние на умствено - нравствено обър-кване се дава “зелена светлина” на най-диви страсти. Разрушава се бариерата на нравствеността, изчезват автоматическите рефле-кси и механизми на естествената защита на организма. Особено внимание искам да отделя на вли-янието на честотата, употребява-на например в рок музиката, която има особено въздействие върху мозъка. Ритмите придобиват нар-котични свойства при съставянето на свръх ниски (3-15 гигахерца) и свръх високи (80 000 гигахерца) честоти. Ако ритъмът е кратен на 1 ½ удара в секунда и се съ-провожда от мощното давление на свръхниските честоти, той е способен да предизвика у човека екстаз.

При ритъм, равен на два уда-ра в секунда, но при тези честоти слушащият изпада в танцуваден транс, подобен на наркотичния. Преизобилието както на високи, така и на ниски честоти сериозно травмира мозъка. На рок концер-ти не рядко има контузии на звука, звукови изгаряния, изгубване на слуха и паметта.

Монотонни повторения

Една от особеностите на ня-кои направления в съвременна-та музика е монотонността. Така звучи работещият мотор. Под нея слушателите се “отключват”.

Многократното прослушване възпитава способност към по-бързо отключване и достигане на състояние на пълно безразличие, пълна изолираност. Може да не ви се струва това опасно, но всичко е фокусирано върху това – състоя-ние на пълна “безволевост” – едно от най-важните условия, при което възникват контакти със задгроб-ния свят. Беззащитната аудито-рия и не подозира, че в момента на тяхното “отключване” възниква грубо нахлуване в светая светих на човешкото същество – съзна-нието и подсъзнанието. Попадай-ки в сферата на подсъзнанието, информацията, която носят музи-калните произведения, се преда-ва чрез паметта на съзнателното. Аз, руши, често, всички бариери на личността. Чрез музиката и те-кта се предава и настроението на музиката и неговата нравствена (а често – безнравствена) ориента-ция. В резултат от такова нахлува-не може да настъпи немотивира-на агресия, опит за самоубийство.

Сила на звука

Нашето ухо е устроено така, че се чувстваме комфортно, въз-приемайки звук с 55-60 дециба-ла. 70 децибала вече е силно. А силният звук, надхвърлящ прага на нормалното възприятие, пре-дизвиква стрес. Силата на звука на сцената, използвана през вре-ме на болшинството концерти на съвременна музика достига 120 децибала, а в центъра на сце-ната – до 140-160 децибала. За сравнение: 120 децибала съот-ветстват на рева на излитащ в не-посредствена близост реактивен самолет. Средната сила на звука на плеъра в слушалките е 80-110 децибала. През време на звуко-вия стрес в организма се отделя стресовия хормон адреналин. От-делянето на адреналин е защитна реакция на организма. Но когато въздействието на дразненето не се прекратява, възниква свръх производство на адреналин, кой-то изтрива запечатаната в мозъка информация. Човек просто дегра-дира умствено.

При свръх производство на адреналин възниква неговото частично разпадане на адре-нохром. Това вече ново съедине-ние по своето въздействие върху психиката на човека е подобно на раздвояващ психиката (про-менящ съзнанието) наркотик от типа на маскалина или псилоби-цина.

Появяването на адренохром в кръвта действа като дразни-тел, подтикващ “да се приеме” по-силна доза, което и веднага се изпълнява през време на кон-церт.

“Музиката беше създадена, за да служи на свети цели, да от-правя мислите към това, което е чисто, благородно, възвишено, да събужда в човешката душа всичко добро.” Съответства ли на тези цели музиката, която слуша-те? Направете своя избор, за да вървите по този път, който ще ни донесе пълноценно физическо, умствено и социално, а така също и духовно здраве. □



Как да разрешим конфликтите

Конфликтът се явява част от тесните взаимоотношения. Поради това много е важно да се научим да се справяме с възникващите проблеми. Мнозина, за съжаление, не знаят как да разрешат правилно конфликта, да намерят вярно решение в усложняващата се ситуация.

Един мъж разказва, че в неговото детство, когато между родителите му възниквала конфликтна ситуация, те отивали в спалнята си и затваряли зад себе си вратата, после се оказвало, че конфликтът е решен. Когато той се оженил и между него и жена му възникнала първата истинска кавга, незнаейки какво да направи, предложил на съпругата си да отидат в спалнята. Затворил вратата и едва тогава осъзнал, че няма ни най-малка представа за това какво е необходимо да направи! Никой никога не му бил обяснил какво трябва да последва зад затворената врата.

Начини за разрешаване на конфликта

Съществуват пет начина за разрешаване на конфликт.

Напускане Някои хора избягват конфликта и прекратяват взаимоотношенията, когато той възникне. Те може да напуснат стаята, да излязат от дома или по други начини да се постараят да избегнат обсъждането на конфликтната ситуация. Такъв подход се характеризира с ниско ниво на взаимодействие и неувереност в себе си. Този способ е неприемлив, когато ситуацията трябва да се реши.

Отстъпка Други се приспособяват и предпочитат да отстъпят или да се подчинят. Тук се проявява



заинтересованост във взаимоотношенията, но малка заинтересованост към своята личност. Даденият способ е неприемлив в ситуации, когато той приема форма на манипулация или се приспособява от страх да не бъде отхвърлен.

Победа Има такава класа хора, които се състезават, за да удържат победа. Чувството на увереност в себе си се намира на високо ниво, а взаимодействието на ниско. Висока заинтересованост за своите нужди и желания, по-малка за взаимоотношенията и още по-малка за нуждите и желанията на другия. Този способ може да бъде уместен само когато се защитава важен принцип.

Компромис Някои се опитват частично да отстъпят или да се договорят, използвайки формулата "малко ти и малко аз". Тук се проследява средно взаимодействие, умерено чувство на увереност в себе си и умерена заинтересованост. Компромис може да се използва тогава, когато е недостатъчно времето за съгласуване, когато проблемът е незначителен.

Съвместно взето решение Този начин е най-приемлив. Отчитат се чувствата на всеки, нуждите на всички заинтересовани лица и се взема решение. Този метод се основава на взаимно уважение.

Как да се вземе съвместно решение

1 стъпка Стрежете се да разрешите въпросите, назриващите конфликтни ситуации по реда на тяхното появяване, не споменавайки за миналото. Свещеното Писание съветва: "Слънцето да не залезе в разгневяването ви" (Ефес. 4:26).

2 стъпка Използвайте навика на общуването, за да слушате и да спделите своите мисли. Обсъждайте проблема, а не събеседника.

3 стъпка Определете нуждата на всеки въввлечен в конфликта. Опитайте се да се "вкарате в кожата" на другия. Осъзнайте какво би било да сте на негово (нейно) място.

4 стъпка Удовлетворете нуждите на другия човек.

5 стъпка Разгледайте алтернативни възможности, които биха могли да способстват за вземането на решение. Обмислете всички варианти, запишете ги. Някои от тях може да се окажат неподходящи, не им давайте оценка на този етап.

6 стъпка Молете се заедно! Конфликтът води до стрес и може да завърши с това, че са засегнати чувствата на другия. Молитвата ни свързва с Бога и един с друг.

8 стъпка Преразгледайте решението си. Договорете се да оцените неговата ефективност след 1-2 седмици след приемането му. При необходимост можете да промените вашето решение, да вземете друго.

Всяка конфликтна ситуация може да стане възможност за съвместното ви израстване. Силни семейства не са тези, в които няма конфликти, а тези, които успешно се справят с конфликта, когато възникне. Планирайте да прекарвате редовно време в беседи за потенциални проблеми в сферата на живота, откривайте един на друг своите нужди и чувства.

Не се иренъвайше

Олег Цветков



Насърчавайки учениците Си, Исус им каза: “Ако ходи някой денем, не се препъва, защото вижда светлината на този свят. Но ако ходи нощем, препъва се, защото не е осветлен” (Йоан 11:9,10)

В книгата “Животът на Исус” четем: “Който върши Божиата воля, който върви в отбелязания му от Бога път, не може да се препъне и падне. Светлината от Божия ръководещ Дух му дава ясна представа за дълга му и го води правилно до края на неговото дело. “А който ходи нощем, препъва се, защото не е осветлен.” Който върви по свой избран път, в който Бог не го е призовал, ще се препъне. За него денят е нощ. Където и да се намира, той не е сигурен.” (ЖИ 430)

Напомняйки за излизането на израилския народ от Египет, Исаия говори за грижата на Господа, “Който ги води през бездната, като кон през пасбище, без да се препънат” (Исаия 63:13).

“Господ вървеше пред тях, денем в облачен стълб, за да ги оправя в пътя, а нощем в огнен стълб, за да им свети, та да пътуват денем и нощем. Той не отнемаше отпред людето облачния стълб денем, нито огнения стълб нощем.” (Изм. 13:21,22)

Намирайки се под непосредственото Божие ръководство, народът Го следваше без да се отклонява встрани. Господ ги водеше през прав и равен път, добре осветен, поради това те не се препъваха. Но достатъчно беше да се отклонят от указания им път и да се отделият от Божието ръководство и щяха да попаднат в тъмнина и да започнат да се препъват. За събирането на Божия народ Господ казва чрез пророк Еремия: “Ще ги доведе до водни реки през прав път, в който няма да се спънат” (Ерем. 31:9).

Но какво става, когато хората не

обърнат необходимото внимание на Божието ръководство и започнат да ходят по свои пътища?

Става това, което е писано: “Обаче Моите люде Ме забравиха, кадиха на суетни богове и тези са ги направили да се препъват в пътищата си, в старите пътеки, за да ходят в обикалящите пътеки на не-направен път” (Ерем. 18:15).

Отклонявайки погледа си от Христос, хората вече не вървят след Него по равен безпогрешен път, а изгубвайки надеждния ориентир, незабелязано за самите себе си се отбиват встрани, попадат на неравен път, път без Христовата светлина, и се уподобяват на онези, които “не знаят в какво се спъват” (Притчи 4:19). Спъвайки се и падайки, те си причиняват болка, травми, защото се намират на път, избран от самите тях, на който Бог не ги е призовал.

Нека сега да обърнем внимание на практическите причини за препъване.

“Препъвайки се един в друг”

Хората, след като се отклонят от Господ, от Неговия път, започват да избират други пътища – направо или встрани. Започват да уповават на себе си или на други хора, избирайки си свои ръководители.

Но “така казва Господ: “Проклет да бъде онзи човек, който уповава на човека и прави плътта своя мишца. И чието сърце се отдалечава от Господа.” (Ерем. 17:5)

Още по-лошо е, когато вместо Христос човек постави себе си в положение на пътеводител за другите. Вследствие на това той използва властта си и доверието на хората, завежда ги в още по-голяма тъмнина, към още по-голямо препъване и падение. Но след време водените от тях хора откриват не-

състоятелността и не надеждността на уповаването на такива “пътеводители” и се съблазняват много силно.

Христос каза: “Който съблазни едно от тези малките, които вярват в Мене, за него би било по-добре да се окачеше на врата му един воденичен камък и да потънеше в морските дълбочини. Горко на света поради съблазните, защото е неизбежно да дойдат съблазните; но горко на онзи човек, чрез когото съблазънта идва” (Матей 18:6,7).

В книгата Левит пише: “Ще падат, когато никой не ги гони и ще се спъват един друг, като бягащи от меч, без да ги гони някой” (26:36,37 – синод. прев.)

Да обърнем внимание: в дадения случай падат не от страх от пре-



следване (от меч), а по причина, че “се спъват един друг”.

И така, каква голяма отговорност лежи върху този, който служи за съблазън на други!

По причина на користолобие

Користолобие означава жажда за богатство, страст към забогатяване, към придобиване на материални блага, алчност, ненаситност.

Престъпността се крие не в самото богатство, ако е придобито честно, а в това, че у човека може да се развие страст към забогатяване.

В Божието Слово имаме такова предупреждение: “Богатство, ако изникне, не прилепявай към него сърцето си” (Псалм 61:10). “Не се старай да придобиеш богатство, остави се от тази си мисъл. Хвърлиш ли на него очите си – то го няма! Защото наистина богатството си прави крила; както орел ще лети към небето.” (Притчи 23:4,5).

Апостол Павел пише в 1Тимотей 6:6-11: “Благочестието със задоволство е голяма печалба, защото нищо не сме внесли в света, нито можем да изнесем нещо; а като имаме прехрана и облекло, те ще ни бъдат доволно. А които ламтят за обогатяване, падат в изкушение, в примка и в много глупави и вредни страсти, които потопяват човеците в разорение и погибел. Защото сребролюбието е корен на всякакви злини, към което като се стремяха някои, отстраниха се от вярата и пронизаха себе си с много скърби. Но ти, човече Божий, бягай от тези неща; и следвай правдата, благочестието, вярата, любовта, търпението, кротостта” (1Тим. 6:6-11).

Предавайки се на сребролюбие, човек се отклонява от вярата, от Божия път и пада в изкушение и примка, подлагайки сам себе си на много скърби. За да не се препъваме по причина на користолубие, не трябва да позволяваме на това чувство да владее в нашия живот.

Павел писа на Тимотей: “На онези, които притежават богатствата на този свят, заръчай да не високоумстват, нито да се надяват на непостоянното богатство, а на живия Бог, Който ни дава всичко изобилно да се наслаждаваме, да вършат добро, да богатееят с добри дела, да бъдат щедри, съчувствителни, като си събират съкровище, което ще бъде добра основа на бъдещето, за да се хванат за истинския живот” (1Тим. 6:17-19).

Богатството се превръща в идол, в кумир; не дава на човек да върви след Господа, отвежда го встрани. Нагледен пример виждаме в случая с богатия младеж. Срещайки Христос, този млад човек искрено попита Исус: “Какво да сторя, за да наследя вечен живот?”

(Лука 18:18) Исус му посочи Божиите заповеди. Младежът уверяваше, че ги е опазил всичките още от младостта си. “Исус като чу, каза му: “Едно още не ти достига. Продай всичко, каквото имаш и раздай на сиромасите, и ще имаш съкровище на небето; ела и ме следвай.” Но той като чу това, наскърби се много, защото беше твърде богат.” (Лука 18:22,23) Думите на Христос: “Продай всичко, каквото имаш и раздай” се отнасят за тези хора, които се намират в положението на богатия младеж.

“Неговото заявление, че е опазил Божия закон, се оказа невярно. Той показа, че богатството беше неговия бог. Той не можеше да опази Божиите заповеди, докато светът заемаше първо място в сърцето му.” ЖИ 422

Спъна се в користолубието и не пожела да следва Христос. “Той отказа на предложението за вечен живот и си отиде. Занапред светът щеше да бъде негов идол. Хиляди минават през това изпитание, като претеглят Христос със света и избират света. Подобно на младия началник, те се отвърщат от Спасителя, казвайки в сърцето си: “Не искам този Човек да ми е водач!” ЖИ 425

Да обърнем внимание: поради това нежелание да се подчинят на Божията воля по отношение на средствата мнозина говорят за себе си прикрито, понеже не желаят да разкрият своя порок на користолубие. Хората се опитват да се позовават на какви ли не причини, за да скрият действителността.

Беседата на Исус с младия богаташ е нагледен урок за нас. Бог ни е дал образец за поведение, когото е длъжен да следва всеки, който Му служи. В това се състои покоряването на Неговия закон, което не е просто подчиняване на закона, а живот в съгласие с него. Господ е установил свое мерило за всички, които искат да станат поданици на Неговото царство. Само тези ще бъдат признати за Божии деца, които станат съработници на Христос, които ще кажат: “Господи, всичко, което имам, и всичко, което съм, е Твое.”

Да приведем още един пример за това как поради користолубие хора са се спъвали и падали.

Примерът на Ахан

Когато израелският народ дойде до една от най-могъщите крепости – до големия и богат град Ерихон, укрепен с масивни назъбени крепостни стени, главен център на езическото идолослужение, посветено на Астарта, богинята на луната, където беше съсредоточено всичко най-низко и безнравствено в религията на ханаанците, Господ им обеща Своето съдействие в завоюването на този град. Но при това предупреди, че “и градът, и всичко, което е в него, ще бъдат обречени на Господ.” “Но вие се пазете във всеки случай от всичко обречено, да не би, като го обречете, да вземете от обреченото и така да нанесете проклетия върху стана на Израил и да го смутите. Всичкото сребро и злато, и медните, и железните съдове са посветени на Господа; да се внесат в Господното съкровище.” (Ис Навин 6:17-19)

Когато със съдействието на Господ ерихонските стени рухнаха до основите си, народът влезе в града, всеки от своята страна и го превзеха. И обрекоха всичко, което имаше в града. “И града, и всичко в него изгориха с огън; само среброто и златото, и медните и железните съдове сложиха в съкровището на Господния дом.” (Ис. Нав. 6:24)

С народа влезе и Ахан. По-нататък Свещеното Писание съобщава, че, влизайки в града, между плячката видял една хубава вавилонска дреха, двеста сикли сребро и една златна плочка, тежка петдесет сикли. Това му се понравилось и вместо да ги занесе в съкровищницата на Господния дом, той занесъл всичко в своята шатра и ги скрил, закопавайки ги в земята, с което явно нарушил Божията воля за тях.

“Ахан бе извършил грях, пренебрегвайки най-ясните и сериозни предупреждения и най-могъщите прояви на Божията сила. “... Пазете се във всеки случай от всичко обречено, да не би като го обречете, да вземете от обреченото...” – бе провъзгласено пред целия Израил. Тази заповед бе дадена след чудното преминаване на Йордан (...) Тя бе последвана от сриването на Ерихон, давайки доказателство за унищожението, което със сигурност ще постигне всички престъпници на Божия закон (...) Бог срина тази

крепост чрез мощта на собствено-то Си слово. Победата беше Негова и единствено на Него трябваше да бъде предаден градът и всичко, което се намираше в него (...)

Алчността е зло, което се развива постепенно. Ахан бе подхранвал желанието за печалба, докато то му стана навик и го обвърза с белезници, които беше невъзможно да бъдат разкъсани. По времето, когато подхранваше този грях, той би се ужасил само при мисълта, че може да нанесе бедствие на Израил; но сетивата му бяха притъпени от греха и когато изкушението дойде, падна лесна плячка.

Не се ли поддържат и днес подобни на тези грехове, въпреки сериозните и изрични предупреждения? На нас ни е забранено да се отдаваме на алчност, както и на Ахан беше забранено да присвои заграбеното от Ерихон. Бог беше заявил, че това е идолопоклонство. Към нас е отправено предупреждението: "Не можете да слугувате на Бога и на Мамона." "Внимавайте и пазете се от всяко користолюбие!" "...Всякаква нечистота или сребролюбие да не се даже споменават между вас..." (Колос. 3:5; Мат. 5:24; Лука 12:15; Ефес. 5:3). Имаме пред себе си страхотното осъждане на Ахан, на Юда, на Ананий и Сапфира. А пред всички тях имаме осъждането на Луцифер, "сина на зората", който пожела по-висок пост, загубвайки завинаги бляска и блаженството на небето. И въпреки всички тези предупреждения алчността изобилства.

Навсякъде се виждат нейните нечисти следи. Тя създава несъгласие и разпри в семействата, възбужда завист и омраза у бедните против богатите. Подбужда скъперничеството на богатите да потискат бедните. И това зло съществува не само в света, но и в църквата. Колко често се случва тук да се срещат егоизъм, алчност, измама, пренебрегване на благотворителността и кражба спрямо Бога "в десетците приношенията"! Сред "добри и редовни" църковни членове има, уви, много Ахановци. Мнозина идват на църква за външен показ и сядат на Господнята трапеза, докато в притежанията си крият незаконни печалби, неща, които Бог е прокълел. За една хубава вавилонска дреха много хора жертват чистотата на

съвестта си и надеждата си за небето. Мнозина разменят благочестие-то и способностите си за егоизъм, за торба сребърни монети. Виковете на страдащите бедни остават нечути. Светлината на евангелието се спъва от тяхното поведение, укорът на светските хора се подклажда чрез живот, който включва и лъжа наред с изповядването на християнство; но въпреки това алчният продължава да трупа богатства...

Грехът на Ахан нанесе нещастие върху целия народ. Заради греха на един човек Божието неодобрение ще почива върху църквата Му, докато престъплението не се открие и отстрани. Това, от което най-много е заплашена църквата, не е влиянието на опонентите, на невярващите и богохулниците, а на хората, изповядващи Христос, чийто живот не съответства на думите им. Именно те са причина Бог да не изпраща благословения над народа Си и нанасят немощ над народа му.

Когато в църквата се появят трудности, когато съществува студенина и духовно отклонение, даващи повод на Божиите врагове да тържествуват, тогава, вместо да скръстят ръце и да оплакват нещастното си състояние, членовете нека издирят дали няма някой Ахан в стана. Със смирение и изследване на сърцето нека всеки се постарае да открие скритите грехове, които отблъскват Божието присъствие...

Докато крият престъпленията си от своите ближни, мнозина, като Ахан, ще се чувстват сигурни и ще се самозалъгват, че Бог няма да бъде стриктен да отбележи нечестията. Но грехът им ще се намери твърде късно в онзи ден, когато вече не ще могат да се очистят нито с жертва, нито с принос." ПП 336-340

Ахан се препъна по причина на користолюбието, по причина на своята алчност, той се отклони от Божия път, прав и равен, в този хлъзгав неравен път. Той посегна на това, което принадлежеше на Бога! Господ не се е изменил. Чрез пророк Малахия Той казва: "Аз Господ не се изменям..."

Ахан вместо да занесе принадлежащото на Господ в храма, занесе го в шатъра си. Не постъпват ли някои така?

Алчността, причината за гибел-

та на Ахан, се развива постепенно и незабелязано се превръща в навик. При което е отбелязано: алчността е най-разпространеният от всички грехове, към който се отнасяме особено лекомислено. От историята на Ахан можем да се убедим в чудовищността на това зло и неговите ужасни последици.

Ахан се препъна поради своята алчност, користолюбие. Той започна да служи на друг бог – Мамон, тръгна след него в тъмната нощ, спъна се и падна.



Да се остане без Христовата светлина е страшно, неминуемо ще се препънем и отклоним, както каза и Христос: "Ако ходи някой нощем, препъва си, защото не е осветлен." (Йоан 11:10)

Падението на Ахан навлече беда не само на него, но и на много други. Съществуват много причини за различните видове препъвания. Едни се препъват поради хора, съблазняват се в нещо; други се препъват по причина на алчността и т. н.

Какво да направим, за да не се препъваме и падаме? – Преди всичко, трябва да проверим на кой път се намираме: на Божия, равен и прав или сме се отклонили в свой път, хлъзгав и неравен.

"Така казва Господ: "Застанете на пътищата, та виждете, и попитайте за древните пътеки, къде е добрият път, и ходете по него, и ще намерите покой за душите си" (Ерем. 6:16).

При установено отклонение необходимо е срочно да се върнем в древния, добрия път, за да намерим там надлежащия покой. За да не се отбием встрани, необходимо е постоянно да гледаме към Христос, водещия Своя народ и да вървим само след Него. Под Неговото ръководство няма да се препънем и няма да паднем, но ще достигнем набелязаната цел – Божието царство.

Да не съблазняваме никого с нищо – това е наше задължение!

Златното правило на поведението

Вложен от Бог копнеж у всяко човешко същество е копнежът за лично щастие, а то не е възможно да се осъществи без общуване с друг човек. Като обществено същество, човекът не е създаден да живее сам. Поради това откакто свят съществува хората се сдружават в малки или по-големи групи. Изолацията влияе както на психическото, така и на физическото здраве, и поради това се казва, че “самотата е най-тежкото наказание”.

Всяка човешка общност избира определен вид взаимно общуване на нейните членове. От качеството на общуването зависи какви отношения ще се развият вътре в общността, а изградените отношения до голяма степен влияят на постигането на целта, поставена от дружелюбната общност.

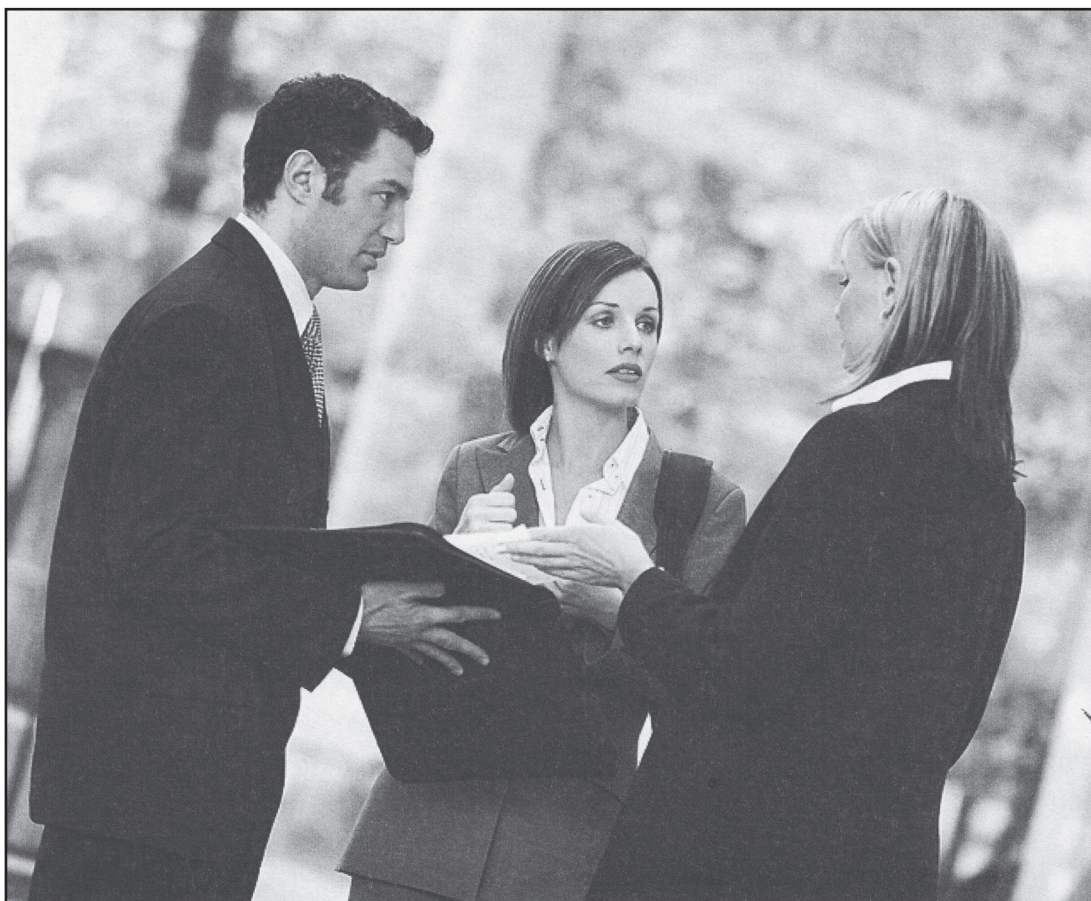
Най-добрата мотивация за постигане на успех на една група е доброто общуване, което подразбира взаимно почитане, уважение, разбиране, благосклонност — накратко между човешки отношения. Доказано е, че в такава приятна атмосфера лесно се учи, работи се с по-голямо въодушевление и във всичко се постигат

по-добри резултати.

Най-дълбокият копнеж на човешката душа е копнежът за признание, оценяване, за уважение. Това са всеобщи чувства, тъй като всички се стремим към успех в живота. Желаем да ни ценят. Всяко признание, пък било то само на думи, действа чудесно за повдигане на морала. Всяко човешко същество има чувство за собствена стойност, важност и достойнство. Ако обичате някого и го уважавате, помагате му да се развие, и той ви обича и уважава.

Ако една от целите, поставени пред християнската църква е

разпространяване на познанието за Бог, принципът на взаимната любов на нейните членове е едно от най-важните условия за постигане на тази цел. Когато говорим за християнство, а изгубваме из предвид стойността на взаимните отношения, преди всичко нашето отношение към другите, изпускаме същината на християнската наука. Теорията на истината е важна, но без практикуване не значи нищо, а практикуването подразбира преди всичко междуличностните отношения. Затова и Христос каза на учениците Си: “По това ще познаят, че сте Мои ученици, ако



имате любов помежду си” (Йоан 13:35).

Любовта към Бог се изразява в отношението, проявено към човека. “Ако каже някой: “Обичам Бога”, а мрази брат си, той е лъжец; защото който не обича брат си, когото е видял не може да обича Бог, Когото не е видял.” (1Йоан. 4:20)

Истинските християни са изпълнени с приятни чувства, а те се пораждат от осъществяване на лична връзка с Бог, но и поради качествени междуличностни отношения. За появата на приятни чувства притежаването или не притежаването на материални ценности за християнина не значи много. От друга страна, най-големи неприятности се преживяват тъкмо поради невъзможността за създаване на добро общуване, особено с лица, на които държим. Това знае и Сатана и затова целта му е да предизвиква във всички структури на обществото, особено в онези, които са основни и най-важни, разногласие, раздори, подозрение, одумване, прикрита или открита неприязън. Така събужда у хората неприятни чувства, които ограничават полезността им, духовния им напредък и личното им щастие.

При контакти с други хора често вместо очакваното разбиране, внимание и подкрепа, срещаме грубост и пренебрежение. Но с оглед на това, че общуването винаги е двупосочно, дали понякога се запитваме какви сме ние спрямо другите и как другите се чувстват при общуването си с нас?

Вероятно съзнаваме, че не винаги сме успешни в установяването и поддържането на качествено отношение, та макар и да желаем, не знаем начина. Този текст, основан на принципите на съвременната психология, и преди всичко на съветите на Священото Писание и перото на Вдъхновението, в кратки шрихи ще ни очертае най-основните принципи на доброто общуване и ще ни помогне да подобрим качеството на нашите връзки, защото, както вече се каза, доброто общуване е условие за нашето лично щастие

и за щастието на онези, които ни окръжават.

При общуването е важно не само съдържанието на онова, което желаем да съобщим, но и начина, по който правим това. Едно и също нещо може да се каже по много начини, и в зависимост от това ще предизвика различни реакции. Мъдрият Соломон казва, че “сърцето на мъдрия познава времето и сгодата” (Еклиз. 8:5)

При личностната комуникация хората общуват по различни начини. Трите основни начина са:

Пасивност Това е невъзможност за изразяване на своите мисли, убеждения и чувства по асертивен (любезен) начин. Пасивната личност нарушава своите права и стойност, не зачитайки своите потребности и желания, не поставя граница в отношението към другите хора, в общуването е несигурна и анксиозна, страхува се от изправяне лице с лице, не умее да разпознае и не умее да се бори с манипулацията и често не е в състояние да поеме отговорност за своите постъпки. Нейната цел е да задоволи другия и на всяка цена да избягва конфликти.

Последици от пасивното поведение:

- Акумулиране на негативни чувства, които при изявяване преминават в агресивност. Дълго пасивното отношение често води до това да ни “прекипи” и да преминем в агресивност. Но вместо да се оплакваме “защо постъпват така с нас хората”, трябва да знаем, че хората се отнасят към нас така, както сме ги научили, правят онова, което им минава при нас, това сме им позволили и на това сме ги навикнали. Позволили сме им от наша лична изгода, защото желаем приемане от онези, на които мислим, че вършим услуги, на които отстъпваме, желаем за себе си име на “любезна” и “добра” личност. Такава полза не е здрава, защото ни отвлича от собственото ни развитие и осъществяване на същинските цели. Факт е, че колкото повече угаждаме на другите, толкова по-малко ни почитат.

- Поемайки чужди отговорно-

сти, правим другите хора безотговорни (например създаваме разглезени деца).

Библейски примери за пасивно поведение: Аарон, когато позволи в подножието на Синай да се излее златно теле; свещеникът Илий, който не реагира адекватно на безотговорното поведение на синовете си, дори им позволи да продължават да изпълняват свещеническа служба.

Като християни, ръководейки се от стиха, който казва: “Считайте другия по-горен от себе си”, често във взаимното общуване се отнасяме пасивно, понеже смятаме, че е признак на благочестие, ако си затваряме очите и ушите за всяка неприятност, ако във всичко отстъпваме на другите без оглед на личните потребности, чак и без оглед на истината и действителното фактическо положение. Забравяме, че Библията говори и за това, че не трябва да ставаме “роби на човеци”, че преди всичко сме отговорни пред Бог, че имаме право на своя индивидуалност, на свое мнение и че Бог иска от нас да запазваме своето достойнство, което Той е дал на всеки човек индивидуално.

“Християнският живот (...) не се състои само от благост, търпение и любезност. Тези добродетели са важни, но също така е необходимо и храброст, сила, енергичност и постоянство (...) Нужни са издръжливи хора, хора, които не чакат пътят да бъде гладко изравнен и да се отстранят всички препятствия, хора, които ще вдъхновят с нова ревност усилията на отмалелите и обезсърчени работници, хора, чиито сърца горят с християнска любов и чиито ръце са силни, крепки и сигурни в работенето за Учителя.

“Някои, които са се заловили за работа (...), са слаби, мекушави, малодушни, без подем и склонни към обезсърчение. Не им достига движеща енергия и нямат онези положителни черти на характера, които дават сила за онова, което се предприема – дух и енергия, които разпалват огъня на въодушевлението (...) Те трябва да култивират не само

пасивност спрямо онова, което е негативно, но особено добродетелта активност във всичко, което е похвално и добро (...) В своите планове и намерения те нямат нито ред, нито последователност. Полезността им в практическия живот е съвсем незначителна. В истинския християнски характер има известна несломимост, която неблагоприятните обстоятелства не могат да променят или сломят. Трябва да имаме морален гръбнак, абсолютна честност, която не се поддава нито на ласкателство, нито на заплашване.

“Никой не трябва да допуска да става само машина, която се командва от ума на друг човек. Бог ни е дал способност да мислим и работим самостоятелно (...) Запазете особеността на дадената ви от Бога индивидуалност. Не бъдете сянка на никого.” *Здраве и щастие*, с. 444-446

“Всяко човешко същество, създадено по образ на Бога, е надарено със сила, сродна с тази на Създателя – индивидуалност, сила да мисли и да твори (...) Задачата на истинското възпитание е да развие тази сила; да възпита младежта като мислещи човеци, а не само като рефлектор на мислите на другите.” *Възпитание*, с. 12

“Да бъдеш смирен не означава да останеш джудже в интелектуално отношение, да нямаш никакви стремежи или да бъдеш несретник в живота, избягвайки отговорности и ангажименти от страх че няма да ги изпълниш успешно.” *Христовите нагледни уроци*, с. 324

“Онзи мир и хармония, които се постигат чрез взаимни отстъпки, за да се избегнат всички различия в мненията, не са достойни за името си.

Когато става въпрос за чувствата между човек и човек, понякога трябва да се правят отстъпки; но никога не трябва да се жертва нито една йота от принципа, за да се постигне съгласие.” *PX*, 16.1.1900

Агресивност е директно застъпване за своите права и изразяване на мисли, чувства и уверения по начин, който често е неискрен, обикновено неадекватен и винаги застрашава правата на други

личности. Целта на агресията е главно установяване на контрол над ситуацията и хората, демонстриране на сила, демонстриране и постигане на победа над друга личност.

Макар намерението да е искрено, често начинът е неприемлив. Агресивните личности често считат, че е тяхна житейска мисия да поправят другите хора, като за тази цел не подбират нито средства, нито начин, нито време, ставайки буквално “прогонители” на онези, на които “желаят добро”, с добри намерения предприемат нетактични ходове. Дори и абсолютната истина съобщават с тон, който предизвиква у другите отпор и после се чудят “защо никой не ги обича”. Ние трябва да говорим истината, но по такъв начин, че да не създаваме от другите неприятели, но, доколкото е възможно, приятели. Хората много повече обръщат внимание на начина, по който им се говори нещо, отколкото на това, което им се говори.

“Липсата на хуманност у човека е най-големият ни грях. Мнозина мислят, че се изявяват за Божията правда, докато напълно занемаряват Неговата любов и нежност. Често се случва така, че душите, с които те постъпват строго и сурово, се намират под товара на тежки изкушения. Сатана се бори с тези души и нашите нелюбезни думи могат така да ги обезсърчат, че да паднат и станат плен на изкусителната сила.” *Здраве и щастие*, с. 139

“Мнозина, които са добри по сърце, не проявяват сърдечност в поведението си. Мнозина, които заслужават уважение заради тяхната искреност и честност, проявяват жалка липса на учтивост. Това уврежда на собственото им щастие и ощетява служенето им на другите ...” *Възпитание*, с. 265

Приятелства, които се основават предимно на пасивност или агресивност не траят дълго.

Любезност (асертивност) е изразяване на мисли, чувства и убеждения по директен, почтен и приемлив начин, като се уважават правата на другите. Любезната

поръка е изказана без доминирание, унижаване или деградиране на другата личност. Включва уважение и почитание, но не и отстъпчивост и прекланяне пред другата страна поради убеденост, че другата личност има по-голяма стойност и права, защото във влагането на сила е по-опитна, по-учена, от друг пол е, от друга националност или раса. Любезността включва самоуважение, което е еднакво уважаване правата на другите. Целта на любезното поведение не е успех на всяка цена, нито постигане на предимство в отношението с другите, на общуване и установяване на здрави междуличностни отношения. Личност, която се отнася любезно застъпа пред друга личност със своите желания, а не със своите искания. При такова любезно отношение можем да чуем аргументите на другата страна, да добием по-добра представа за нуждите и желанията на събеседника и съобразно тях да нагодим своите потребности, желания, поглед върху дадена ситуация или мнение. Това не е отстъпване или предаване пред “силния” поради пасивност от наша страна, но доброволен акт, решение. Любезното поведение увеличава нивото на самоуважението и засилва контрола над себе си, а не над другите.

“Истинската учтивост (...) не признава касти. Тя учи на самоуважение, на уважение към човешкото достойнство, като на човек, и на внимание към всеки член на човешкото общество...

Същността на истинската учтивост е съобразителността към другите. Най-същественото и добро възпитание е онова, което увеличава симпатиите и всеобщата доброта.” *Възпитание*, с. 266

Линия на любезност:

- **Чувство за лична отговорност** (характерна за подрасналиите), отговорност за своето мислене, чувстване и поведение, което изключва прехвърляне на отговорността върху някой друг, върху обстоятелствата и т. н. Съществуват обстоятелства, които реално не е

възможно да се променят, но ако имаме възможност да ги променим, а не правим нищо в това отношение, ненужно предприемаме да жертваме и тогава нямаме право да се оплакваме. Докато мислим, че за несполуката ни е виновен някой друг, затворени сме за творчески мисли и правилни решения, за Божия глас. Разпределянето на отговорността е много важно за доброто функциониране на всички обществени структури.

- Право на неоправдаване
- произтича от чувството за лична отговорност. С оправдаването всъщност се стараем да задоволим другите, обяснявайки причините за нашите постъпки, старейки се на никого да не правим забележка (...) Библията казва, че за неща, които не касаят принципи, сме отговорни само пред Бога.

- Право на граница Когато не съзнаваме отговорността, лесно се оставяме да бъдем манипулирани. Това право си присвояваме, когато помагаме на някого, а не желаем това, съответно не сме решили да помогнем, но не сме знаели как да поставим граница. Въпросът е дали наистина помагаме на другата личност, когато мислим, че ѝ помагаме. Поемайки чужди отговорности върху себе си, спираме развитието на другите. Родители, които постоянно поемат проблемите на своите деца върху себе си, създават неспособни деца, без чувство за лична отговорност. Затова е добре преди всичко да знаем кога онзи, другият може сам да си помогне, и кога наистина му е потребна помощ.

- Право на "умисъл" – Поради нови обстоятелства или поради ново мнение за истинските обстоятелства изменят се нашите желания и цели. Отричането на промените е пренебрегване на растежа, развитието, съзряването и ученето въз основа на опита. Умисълът е развитийна необходимост, а не доказателство за нашата правота или не правота.

- Право на грешка – виновността е здраво чувство, макар и неприятно. Виновността говори на нашата съвест, че сме извършили нещо, което отстъпва от нашите морални норми. Целта на чувството за вина е да признаем грешката, да се покаем и да поемем отговорност за нея.

За себе си имаме право на грешка в два случая:

- Когато виждаме потенциални грешки в някое ново мероприятие, което би трябвало да предприемем, а го изоставяме от страх да не сгрешим. Най-честа причина за това е, че уеднаквяваме грешката с личната ползност (сгреших = аз бъркам, безполезен съм);

- Когато прехвърляме върху други вината за своя неуспех.

Право на не допадане Често подценяваме себе си пред другите, за да си осигурим благосклонност, внимание, любов, за да попречим на това да бъдем отхвърлени или не приети. С такова поведение желаем да бъдем онова, което ние мислим, че другите мислят за нас, че трябва да бъдем. Хората се различават помежду си, затова, ако поемем на риск самоотговорността да постъпим според собственото си мнение и увереност, можем да бъдем онова, което сме.

"По-добре да ви мразят заради онова, което сте, отколкото да ви обичат заради нещо, което не сте." – Андре Жид

Право на собствена логика Логиката е нещо, което се изгражда чрез собствената житейска опитност. Онова, което е за нас логично, не трябва непременно да бъде логично и за друга личност. Две личности са с различна логика; ако живеят заедно, трябва да се нагаждат една към друга.

Право да не разбираме, да не ни е ясно Вместо да предполагаме и догаждаме какво става в главата на другата личност, нека я приканим да каже какво мисли, как се чувства и какво очаква от нас. Чрез открит диалог отваряме въз-

можност за по-добро разбиране.

Право да съдим за своите подбуди – Не можем с абсолютна сигурност да твърдим какво в живота на другата личност е предизвикало някоя нейна постъпка и защо е такава, каквато е. Също така никой друг освен нас не може да знае и точно да присъди защо сме ние такива, каквито сме или защо сме извършили дадено нещо. Недейте осъжда чужди характеристики или подбуди, защото това е работа на Бога.

Всичките тези права важат както за нас, така и за другите хора. Не сме любезни, ако се научим да ги използваме само ние, а забравяме, че ги имат и другите. Също така трябва да знаем, че ако някой ни отнема тези права, сами сме виновни за това, защото сме им го позволили. Пасивни сме, когато отнемаме на себе си правата, агресивни – ако отнемаме правата на другите, асертивни (не любезни) сме, ако еднакво зачитаме и нашите, и правата на другите.

Всичко, което считаме, че другите са длъжни да правят на нас, най-напред да го направим ние на тях

Не сме призвани да променяме другите, но само себе си и своето поведение. Ако желаем да променим отношението на другите към нас, трябва преди всичко сами да се държим към другите както трябва. Докато не схванем, че повечето от нашите проблеми не са у другите и в обстоятелствата, но в нашата невъзможност при определени обстоятелства да се държим както трябва, очаквайки много от другите, а когато очакванията ни малко се изпълнят, разочарованията ни ще бъдат големи. Затова, ако не знаем как да се държим в отношението си към другите, нека се поставим на тяхно място и да приложим златното библийско правило, което гласи:

"Всяко нещо, което желаете да правят хората на вас, това и вие правете на тях." (Матей 7:12)



Какви витамини не ви достигат

През този сезон, когато снегът се смесва с дъжд, ние се чувстваме зле и работоспособността ни е нула. Често мислим, че лошото самочувствие е предизвикано от недостига на витамини и затова се отправяме към близката аптека за поливитаминни препарати. Но как да разберем какви витамини именно не ни достигат?

Витамини

Всички знаят, че витамините – това са особени вещества, които нямат калории и не се явяват строителни материали за тялото. Но те изпълняват ред важни функции в организма – поддържат на нужното ниво обмяната на веществата, следят за работата на ферментите, стимулират обменните процеси, предаването на нервните импулси и много други.

С една дума – те внасят в организма състояние на хармония. Но това е така само когато постъпват в организма в необходимото количество. Но как да разберем, че в организма има дефицит на витамини?

Най-правилният начин

Най-добре е анализите. Но ние обикновено сме заети на работа или с други дела. Лекарят също по вашия външен вид и вашите оплаквания ще определи типичните прояви на хиповитаминоза – именно така в медицината наричат състоянието на недостиг на витамини. Съществуват няколко типични външни симптоми, въз основа на които проблемът може да забележи дори не медик.

Вашата коса

Ако организъмът е здрав, косите изглеждат блестящи, еластични са, буквално се струят по раменете и се преливат на слънцето. Ако косите

започнат да изглеждат като снопче слама, не запазват формата в прическа, заплитат се, секат се, загубват блясъка си и дори подхранващи маски не помагат – това е един от признаците за недостиг на витамини.

Сухата и сърбяща кожа на главата е признак за дефицит на витамин Е, а ако се появи дерматит на кожата на главата – недостига и ретинола (витамин А), или има дефицит на витамини от група В, които помагат за подхранване кожата на главата и за провеждането към кожната повърхност на нервните импулси.

При прекомерно мазна коса необходимо е да се помисли за дефицит на рибофлавин, а при силното ѝ капане обикновено недостига фолиева киселина или витамин С. Пърхот се появява при дефицит на витамин В12 и В6 или на недостиг на ненаситени мастни киселини.

Освен това, косата страда и при дефицит на минерални вещества – особено на желязо и калций.

Вашите нокти

Здравите нокти растат добре и имат равен цвят, гладки са, а кожата около нокътното ложе е бледо розова, без нацепване и без кожица в дъното на нокътя. Ако ноктите ви се изкривяват, цепят се, напукват се надлъж и нашир по нокътя, лошо растат и изглеждат бледи, жълтее – преди всичко това говори за дефицит на витамин С (аскорбинова киселина). Дълбоките кожици в дъното на нокътя свидетелстват за недостиг на витамин А, може и на витамин Е, а ако са нечувствителни пръстите ви, следва да запълните дефицита от витамини от група В.

Вашата кожа

Кожната повърхност – това въобще е “огледало” на витаминния дефицит, на нея се отразяват проявите на недостиг на почти всички вещества, относими така или иначе към витамините.

Сухостта на кожата на лицето, появата на бръчки – малки и по-големи, бледност на кожата – това е вследствие дефицит на витамин Е или А, никотинова киселина. Мазна кожа и лющенето ѝ може да свидетелстват за дефицит на витамин В2, пъпки, черни точки и червени петна – това е дефицит на мастни киселини и наред с тях и мастноразтворими витамини. Ако има чести алергични и други видове дерматити, това е проблем с витамини от група В и витамин Н (биотин). При неговия дефицит може също да се появят хиперпигментации на кожата – поява на канелени петна, бенки.

Жълтият оттенък на кожата говори за недостиг на витамин В12. Кожата на тялото също сигнализира за проблем с витамините – поява на сухота и бръчки по кожата на бедрата и раменете говори за недостиг на витамин А и Е, а дълго не зарастващите синини, особено в зоната на пищялите и предраменниците говорят за проблеми със съдовете на кожата поради дефицит на рутин (витамин Р) и витамин С.

Сърбящите дерматити по кожата с чрезмерната ѝ сухота свидетелстват за витаминна недостатъчност от група В, особено В3 или В6, в съчетание с недостиг на йод.

Вашите очи

С очите при дефицит на витамини също възникват разстройства. Обикновена проява на дефицит на витамини се явява мяркането на му-



По-добре купувайте витамините от пазара, отколкото от аптеката.

шици пред очите, особено при резки движения. Затова обикновено е причина дефицитът на витамин D.

При отслабено сумрачно зрение (когато зле виждате и се ориентирате в тъмнината) обикновено недостига витамин A. Наред с това симптоми на дефицит на тези витамини могат да бъдат честите възпаления на очите и клепачите, чувство за пясък и парене в очите, особено вечер, често появяване на ечемик. Може също така да се развият кръгове под очите и да се появят кръвоносни съдове – добавете в храната си витамин P и тези от група B.

Вашето здраве като цяло

Има още много признаци за дефицит на витамини, който по един или друг начин ни сигнализира тялото:

Силно съхнат или се напуква устните, в ъглите на устата се появяват гнойници;

Бледнее слизестата кухина на устата, може да има и кръвотечение по венците, по езика се образува белезникав налеп;

Страда апетитът – може да бъде избирателен, а може просто да намалее; човек с дефицит на витамини често боледува, повишава му се кръвното налягане, треперят краищата на пръстите на ръцете, вечер болят и отичат краката, може да “бучат”;

Често възниква епизодично главоболие, безсъние, човек е раздразнителен и придирчив към хората, зле помни дати и събития. В такъв случай не става въпрос за недостиг на конкретен витамин, тъй като много от тях участват в обменните процеси.

При появата на подобни симптоми трябва своевременно да посетите своя терапевт или семейния лекар и само с него, отсявайки някои болести, които могат да се появят под такъв вид, да изберете за себе си комплекс от витамини и формата на тяхното приемане – таблетки, капсули или дори инжекции.



Преговори между католици и протестанти

Поставят се по-ясни контури на серия преговори между Ватикана и съобществото на протестантските църкви в Европа (СПЦЕ) по въпроса за разбирателството между църквите, за което беше съобщено порано. Както заяви във Виена прес-центъра на СПЦЕ, съобществото е потвърдило имената на седем представители, които ще вземат участие в първия кръг на междуцърковните събеседвания.

Както съобщих порталът Седмица.гу на католическата прес агентура, в Австрия от 7 до 10 февруари 2013 г. в австрийската столица ще се проведе първата среща на католически и протестантски теолози в

рамките на подготовката на съвместен документ за празнуването на 500-годишния юбилей на Реформацията през 2017 г.

Евангелско-лутеранската делегация ще бъде възглавена от епископ Фридрих Вебер (Брауншвайг), а католическата от председателя на папския съвет по съдействие на християнското единство, кардинал Курт Кох.

По информация на СПЦЕ между въпросите, които е възможно да бъдат обсъждани в хода на първия кръг от преговорите е характеристиката на единството на църквата на Исус Христос в нейното многообразие и общите задачи, стоящи пред църквите в настоящето време.

По думите на лутеранския епископ на Виена и генерален секретар на СПЦЕ Михаил Бункер, тези въпроси в настоящето време имат приоритетно значение. Еклезиологическият документ на СПЦЕ “Църквата на Исус Христос”, публикуван през 1994 г. може би ще стане хубава база за първия кръг на съвременните преговори – счита Бункер. (newsru.co)

* * *

Папа Бенедикт XVI насърчи християните към икуменски диалог. Римокатолическата църква продължава усилията си за едно помирение, което води до видимо единство на християните - увери върховният глава на църквата на 29.12.2012 на площад Св. Петър. Там бяха събрани 40 000 млади католици, протестанти и православни за вечерна молитва с папата.

Писано е ...



“Не лъжисвидетелствай.” (Изход 20:16)

Лъженето е чист стрес

“... и истината ще ви направи свободни.”
(Йоан 8:32)

Тези думи на Исус се доказват в ежедневието, както установяват психолозите от университета Нотр Дам.

При едно изследване психолозите поставили на едната от две групи задачата, драстично да намалят лъженето в ежедневието. След десет седмици било установено здравословното състояние на тестваните.

При “честната” група могли да се установят известни подобрения: по-малко болки в главата и във врата, както и по-малко чувство на тъга и напрегнатост. Отношенията към съчовеците също се подобрили чрез честното поведение, което същевременно могло да бъде и една причина за позитивно въздействие върху здравето.

Друга една причина може да бъде намаляването на стреса, което се получава чрез честността: Който лъже трябва постоянно да изразходва много сили, за да поддържа в изправност построяката от лъжи.

“Не продължавайте да говорите горделиво. Да не излезе високомерие от устата ви, защото Господ е Бог на знанията и от Него се претеглят делата.”
(1Царе 2:3)

“И с устата си говорихте високомерно против Мене, и казахте много думи против Мене. Аз чух... казва Господ Иеова.” (Езекиил 35:13,14)

Евангелизаторът Били Грѐм веднъж посетил Мерлин Монро. По неговите думи, Божият Дух го подбудил да проповядва на тази най-известна актриса. Изслушвайки проповедника, тя отговорила: “На мен не ми е нужен твоят Исус!” Една седмица по-късно намерили актрисата мъртва в апартамента ѝ.

През време на президентската изборна кампания бразилският политик Тонкредо ди Амейдо Невес публично заявил: “Ако събера 500 000 гласа за своята партия, то даже самият Бог не може да ме измести от президентския пост!” Той събрал тези гласове, но внезапно заболял и един ден преди да встъпи в длъжността на президент скоропостижно умрял.

Инженерът, който построил кораба “Титаник”, след приключване на строителните работи на въпрос

на репортери доколко безопасен ще бъде този кораб-чудо, с ирония в гласа отговорил: “Сега даже Бог не може да го потопи!” Навярно всеки знае какво се е случило с “непотопяемия” Титаник.

Известният певец Джон Ленън на върха на популярността (1996 г.) при едно интервю на американско списание казал: “Християнството скоро ще приключи, то просто ще изчезне. Аз даже не желая да споря по това. Исус е бил окей, но идеите Му са били много прости. Даже ние сме по-известни от Него!” След като Ленън обявил, че техният състав Бийтълс е по-известен от Исус Христос, той загинал трагично. Един психически болен човек стрелял в него в упор шест пъти. Забележително е, че убиецът направил това с цел да му отнеме популярността и да се прослави по целия свят като убиец на знаменития певец.

Брилянтният Творец

Най-прекрасните творения на Фаберже бледнеят пред подобни творения!

Микроскопите – това са удивителни инструменти, широко използвани се в съвременния свят. Възможно е лично вие да не ги използвате, но те всекидневно се използват при много процеси, помагачи да се подобри живота ни.

Учените, които работят с микроскопи, нерядко наричат микроскопичния живот примитивен. Бактерии, протозои, динофлагелати и други едноклетъчни организми често се наричат “предшественици” на по-сложните многоклетъчни форми на живот, които са известни днес. Болшинството хора нямат достъп до мощните микроскопи, за да видят микросвета самостоятелно, поради това им се налага да вярват на това, което казват учените. Но действително ли микросветът е “примитивен”?

Ако отидете в магазин за кристал, с възхищение ще разглеждате прекрасните ръчно изработени изделия, изумявайки се на изкуството на майстора, създал такива шедеври. Не е възможно да гледате без възторг кристалните изделия, сияещи в лъчите на падащата върху тях светлина.

Свидетелства за замисъл

Склонни сме да мислим, че като разумни същества имаме способността да видим в изделията от кристал изкусната работа и творчески замисъл на майстора. Идеята на автора и доказателство за разумния замисъл намираме в отчетливите, прави линии, в красивите симетрични извивки, а също и в разнообразните геометрични форми, гравирани върху кристала. Бихте ли се осмелили да кажете на собственика на магазина, че прекрасните кристални изделия се явяват преди всичко продукти на някакви проме-

ни или просто на безпорядъчни разбърквания на кристала в продължение на милиони години? В такъв случай вероятно биха ви посочили вратата.

Диатомея – това е мъничко растение с размери 1/4 от диаметъра на човешкия косъм. Може да се намери в плаващите океански планктони. И всяко от тях е чудо на сложен архитектурен дизайн.

Диатомеите притежават уникалната способност да си създават чудновати стъклени “домове” от силиций, съдържащ се в морската вода. Тези “домове” имат не само чудноват строеж, но и съдържат всеизвестни геометрични фигури. Те са симетрични в трите измерения. Върхът им и долната част идеално съответстват едно на друго. Такъв “дом” стои дотогава, докато растението умре, само след това се разпада на две части.

Извънредно рядко в биологичните системи правите линии се използват в качеството на опори за определени структури. Но диатомеите са истински майстори в използването не само на прави линии, но и на кръгове, звезди, триъгълници, квадрат и елипс.

Създадени форми

Как тези мънички растения са придобили способност да разработват и строят предмети с такива изящни форми? Геометричното им разнообразие се явява не като адаптиране. Това е красота за самата красота, освободена от еволюционния прагматизъм! Доказателства за сътворение намираме в отчетливите прави линии, в красивите симетрични извивки, а също и в разнообразните симетрични форми.

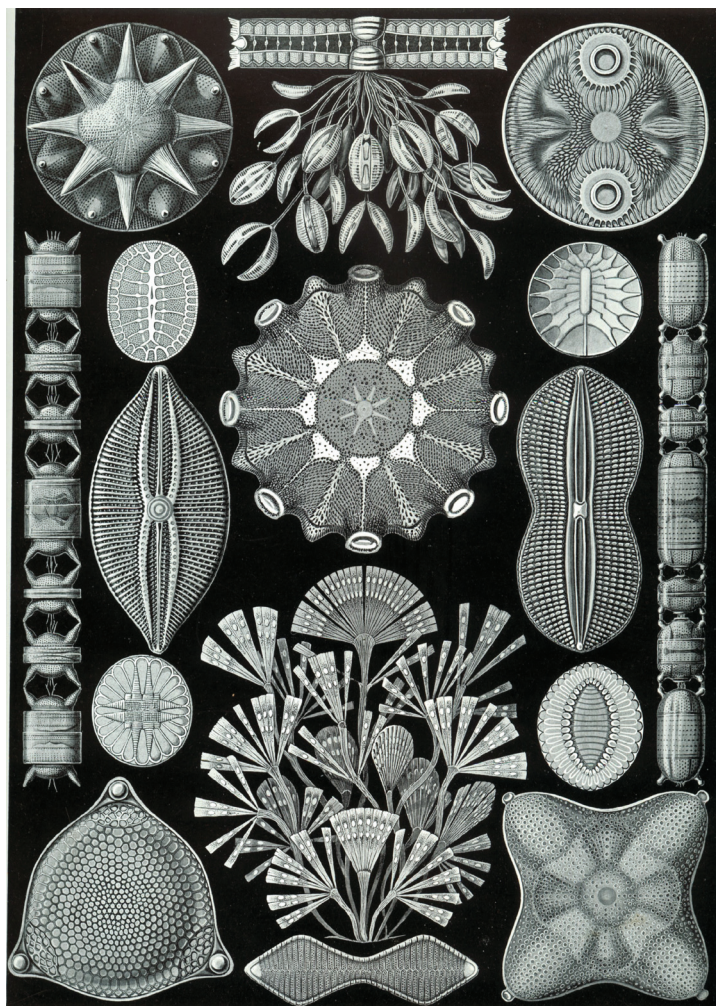
Как тези мънички растения са придобили способност да разработват и строят и изработват предмети с такава изящна форма? Ако мутациите и естественият отбор бяха движеща сила в построяването на

такива структури, то какви преимущества би получила диатомеята, създавайки форма на идеален триъгълник? По наше мнение, много по-просто е да се приеме този факт, че Майстор на геометричния дизайн е създал тези чудеса на третия ден от творческата седмица, когато е създавал всички растения.

Диатомеите са един от главните фотосинтетични производители на органични материали в океана. Огромният гладък кит с часове се плъзга по повърхността на океана, поглъщайки стотици килограми диатомеи със зъбите си във форма на ресни. Освен това диатомеите са способни да произвеждат нефт с високо качество. Болшинството нефтени запаси, които се намират днес в дълбоки находища, произхождат от диатомеи. Представете си, че безчислени милиарди диатомеи са били загинали през време на потопа, за да се обезпечат за нас, така да се каже, безкрайни запаси от нефт. Огромни запаси от диатомеиви земи, като например местонаходището в Ломпок (Калифорния) – това са останки от стъклените домове на диатомеи, които сега се използват за производство на такива продукти за широко потребление, като миешки средства, за наторяване, изолационни и звукоизолиращи материали, лакове и разтворители за бои.

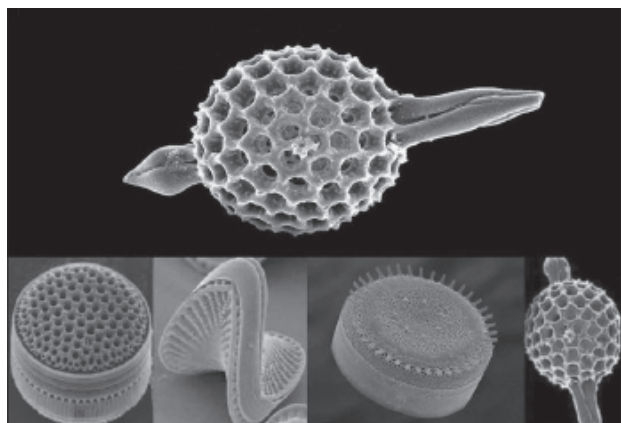
Бидейки разумни същества, ние сме в състояние да видим геометрични фигури в дизайна на мъничките диатомеи. Тук е задействана сложна математика, която създава почти идеални геометрични фигури. “Понеже е писано: “Ще унищожа мъдростта на мъдрите и разума на разумните ще отхвърля. Къде е мъдрецът? Къде е книжникът? Къде е философът на този век? Не обърнали ли Бог в глупост светската мъдрост?” (1Кор. 1:19-20)

Още от 19-то столетие диатомеивите водорасли предизвикват уди-



вление у учените биолози. Особено удивление предизвиква геометрично сложната структура на стенните клетки. Стенните клетки на диатомеите водорасли съдържат целулоза. Специалната ориентация на микрофибрилцелулозата се направлява от множество микро каналче-

ните до задните части, множество геометрични форми, кръгове, квадрати, триъгълници, елипси, звезди и правоъгълници.



та в коркова цитоплазма, която на свой ред става определящ фактор за формата на клетката. Заедно с отложения силиций се образува топография на щателно пробити образци на вдлъбнатини, гребени и шипове. Вследствие на това, че

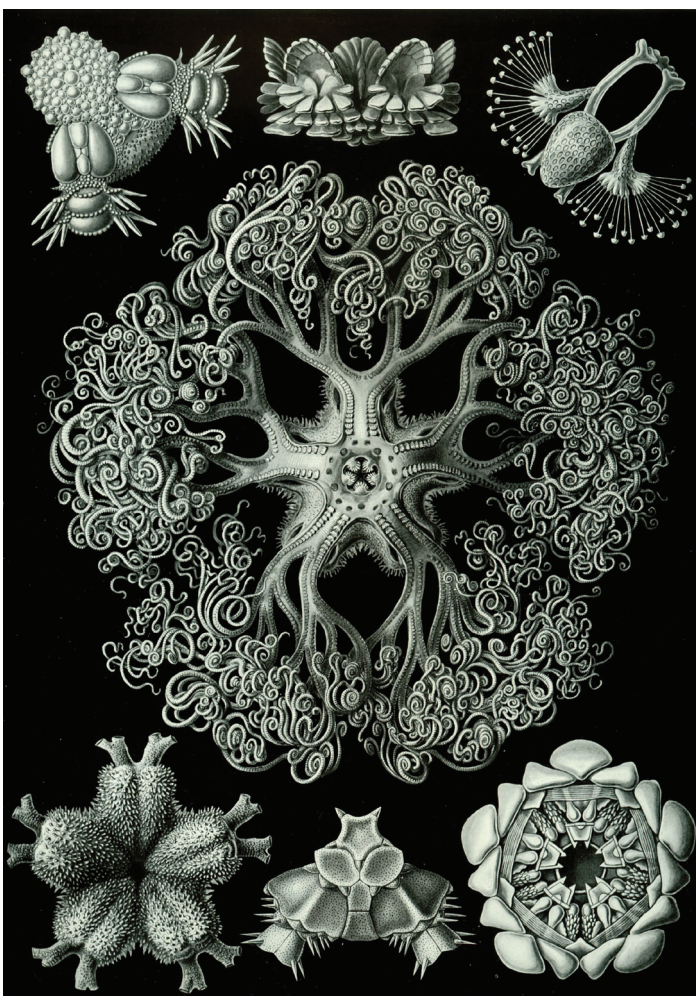
Поразява също начинът на възпроизвеждане на диатомеите водорасли, който се извършва по-

се покриват с хидро-силициев окис, образуват се опалови раковини на диатомеите водорасли. Тази изпъстрена с шарки (бродирана) структура нееднократно се перфорира с малки пори или отверстия, през които през време на храненето и придвижването се извършват псевдоподиални цитоплазмени процеси.

Резултат от тези процеси се явява удивителната и прекрасна симетрия, от върха до основата, отляво надясно, от пред-

средством деленето на клетките, но с определено изхитряне. Стените на клетките на диатомеите водорасли се състоят от почти идентични половинки, които съответстват една на друга, както кутийката съответства на своя капак. При деленето на клетката всяка половина се отделя и произвежда малка раковина, която съответства на старата. Тази схема напомня руските матрьошки. Следващото деление води до появяването на още малки дъщерни клетки, докато не достигнат минималния размер. След това се активира процес на полово размножаване посредством спори (гамети), давайки начало на диатомеи водорасли с първоначален размер. Тяхното геометрично разнообразие се явява, така да се каже, не адапционно. Това е красота заради самата красота, освободена от еволюционния прагматизъм!

Като цяло диатомеите водорасли много точно са наречени скъпоценностите на морето. Най-прекрасните творения на Фаберже бледнеят в сравнение с подобни Божии творения!





Вие сте светлината на света... Когато запалят светило, не го турят под шиника, но на светилника, и то свети на всички, които са вкъщи. Също така нека свети вашата светлина пред човечите, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата. - *Матей 5:14-16*

Нашият живот прилича на лампа, чийто пламък гори ту по-силно, ту по-слабо. Блазе на онзи, който, при мисълта за неговата преходност и краткотрайност, е успял да осветли мнозина!